

'Απ' Όλα

Τὸ Σύμβολόν μας : ΔΙΪΟΛΙΓΩΝ ΠΟΛΛΑ

* ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ *

ΔΙΕΧΕΙΡΙΣΤΗΣ

ΝΙΚΟΛ. Α. ΣΑΡΑΔΟΣ

Τίμημα έγγραφῆς εξαμήνου

Διὰ τὴν Τουρκίαν Γρ. 10
 „ τὸ ἔξωτερικόν Φρ. 3

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

Θ. ΚΑΒΑΛΙΕΡΟΣ ΜΑΡΚΟΥΙΖΟΣ

⇒ ΓΡΑΦΕΙΑ ←

Γαλατᾶ, Πενμποπάζαρον, Σααισῆ Χάν, 16

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ

ΑΡΙΣΤΟΒ. Δ. ΧΡΗΣΤΙΔΗΣ

Τὸ φύλλον ἀπανταχοῦ τοῦ Κράτους παρ. 20.

Τὸ « 'Απ' Όλα » ἐκτυπῶνται εἰς 10,000 ἀντίτυπα.

ΤΟ ΕΚ ΤΟΥ ΑΕΡΟΠΛΑΝΟΥ ΔΥΣΤΥΧΗΜΑ

Τὴν παρελθοῦσαν Κυριακὴν ἐγένετο ἐν Παρισίοις ἀγὼν ἀεροπλάνων δρόμου Παρισίων - Μαδρίτης. Σημεῖον ἐκκινήσεως ἦτο τὸ πεδίον Ἴσσυ-λὲ-Μουλινώ. Ὁ ἀγὼν προσηνύετο λίαν ἐνδιαφέρων· ὑπὲρ τὰς 200 χιλιάδας θεατῶν εἶχον συγκεντρωθῆ διὰ νὰ ἴδωσι τὰ ἀναχωροῦντα ἀεροπλάνα. Εἶχον ἤδη ἐκκινήσει 12, ὅτε ὁ ἀεροπόρος Τραίν, μόλις ὑψωθείς, ἐννοήσας ὅτι ἡ κινητήριος μηχανὴ του δὲν εἰργάζετο τακτικῶς, ἐζήτησε νὰ κατέλθῃ· ζητῶν δὲ ν' ἀποφύγῃ σύγκρουσιν πρὸς συνηγ-

μένους στρατιώτας, ἐπέπεσεν ὄλως ἀκουσίως κατὰ τοῦ πρωθυπουργοῦ Μονίς, ὁ ὁποῖος σοβαρῶς ἐπληγώθη καὶ κατὰ τοῦ ὑπουργοῦ τῶν Στρατιωτικῶν Μπερτώ, ὅστις καὶ ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ ἀεροπλάνου. Ὁ πανικός ἦτο μέγας· ἀριθμοῦνται ἐπιπλέον 60 θύματα. Ἡ θλίψις ἐν Γαλλίᾳ ὑπῆρξε μεγάλη, ἐν τούτοις ὁ ἀγὼν ἐξηκολούθησε, τὸ δ' ἀεροπλάνον τοῦ Γαρος ἐφθασεν εἰς τὴν πόλιν Angulême (400 χιλιόμετρα ἐκ Παρισίων) εἰς 4 ὥρας καὶ 48', ἐξ ὧν τὰ 50' διέθεσεν εἰς ἐπιδιόρθωσιν τοῦ καθ' ὁδὸν βλαβέντος ἀεροπλάνου του.

Αἱ παρατιθέμεναι εἰκόνες παριστῶσι τὸν πρωθυπουργὸν Μονίς καὶ τὸν Μπερτώ ἐπὶ τῆς νεκρικῆς κλίνης του.

Ὁ Μπερτώ ἐπὶ τῆς νεκρικῆς κλίνης.

ΠΟΛΙΤΙΚΟΝ

ΔΕΛΤΙΟΝ

ΚΥΡΙΑΚΗ ΟΜΙΛΙΑ

ΕΥΣΤΑΘΕΙΑ

Μία ἀπὸ τὰς ἀρετὰς, αἱ ὁποῖαι σπανιώτερον κοσμοῦσι τὴν ψυχὴν τοῦ ἀνθρώπου, χωρὶς διὰ τοῦτο νὰ χαρακτηρίζωνται ὡς μικραὶ καὶ ἐπουσιώδεις, εἶναι καὶ ἡ εὐστάθεια. Τὴν ἀρετὴν ταύτην βλέπομεν ὅτι ἔχει ὁ θεραπευθεὶς τυφλὸς τῆς αὔριον περικοπῆς.

Λαμβάνει οὗτος ὑπὸ τοῦ Χριστοῦ ὀφθαλμοὺς καὶ νιφθεὶς εἰς τὴν κολυμβήθραν τοῦ Σιλωὰμ ἀναβλέπει. Δὲν ἐγνώριζε λοιπὸν τὸν Σωτῆρά του, εἰμὴ ἐξ ὀνόματος. «Ἄνθρωπος λεγόμενος Ἰησοῦς πηλὸν ἐποίησε καὶ ἐπέχρισέ μου τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ εἶπέ μοι· ὕπαγε εἰς τὴν κολυμβήθραν τοῦ Σιλωὰμ καὶ νίψαι. Ἀπελθὼν οὖν καὶ νιψάμενος ἀνέβλεψα». Ταῦτα ἔλεγεν εἰς τοὺς ἐρωτῶντας αὐτὸν Φαρισαίους ὁ θεραπευθεὶς τυφλὸς καὶ ταῦτα ἐπανελάμβανεν ὅταν ἐκ κακοβούλων προθέσεων οὗτοι ἐπανηρώτων αὐτὸν καὶ ἐξηνάγκαζον ν' ἀρνηθῆ, ἂν μὴ τὸ θαῦμα, τὸ ὁποῖον ἦτο προφανὲς καὶ πασίγνωστον, ἀλλὰ τὸν σωτῆρα. Ὁ τυφλός, παρὰ πάντα ταῦτα, παρὰ τὸν ἐξωκλεισιασμὸν ἐκ τῆς συναγωγῆς, τὸν ὁποῖον ἠπειλοῦν, ἐνέμενεν εἰς τὴν ἀλήθειαν καὶ ἐκήρυττε τὸν Χριστὸν σωτῆρά του καὶ «προφήτην» καὶ «ἄνθρωπον ἀπὸ Θεοῦ».

Ἡ εὐστάθεια αὕτη τοῦ τυφλοῦ ἄς χρησιμεύσῃ ὡς ὑπόδειγμα εἰς ἡμᾶς σήμερον. Ἄν ὑπάρχῃ ἀρετὴ, ἡ ὁποία σὺν τῷ χρόνῳ σπανίζει εἰς τὰς ἀνθρωπίνους ψυχὰς, πλὴν ἂν ὑπάρχῃ ἀρετὴ δυναμένη νὰ χαρίσῃ εἰς τὸν ἄνθρωπον πολλὰ τ' ἀγαθὰ, αὕτη εἶναι ἡ εὐστάθεια.

Πάντες ἡμεῖς, ὡς ἄτομα καὶ ὡς ἔθνος, ἄς ἐνισχυθῶμεν διὰ τῆς θαυμασίας ταύτης ἀρετῆς. Ἡ εὐστάθεια εἶναι ἠθικὴ κεντρομόλος δύναμις, διὰ τῆς ὁποίας ὁ ἄνθρωπος συνδέεται πρὸς τὸ ἠθικὸν κέντρον του καὶ οὕτως ἀποτελεῖ κατὶ συμπαθές, κατὶ ἰσχυρόν, κατὶ ὠφέλιμον. Ὁ ἄνθρωπος τότε ὡς ἔθνος γίνεται μία δύναμις, ἡ ὁποία εἶναι μεγάλη ἑαυτοῦ σύμμαχος καὶ καθίσταται σεβαστὸς παρ' ἐχθρῶν καὶ φίλων.

— Τί θὰ ἐγίνετο ἡ γῆ ἂν δὲν ὑπῆρχεν ἡ θαυμασία κεντρομόλος δύναμις;

— Θὰ ἐξεσφενδονίζετο αὕτη εἰς τὸ κενόν, τελειῶς παρεκκλίνουσα τῆς κεχαραγμένης αὐτῆς τροχιάς, θὰ ἐφέρετο τῆδε κάκεισε ἕως οὐ συναντήσῃ τὴν καταστροφὴν.

— Τί δύναται νὰ συμβῆῃ εἰς ἓν ἔθνος στερηθὲν τῆς πρὸς ἑαυτὸ εὐσταθείας του ἢ κάπως ἐξασθενήσαν αὐτήν;

— Θὰ παύσῃ νὰ δρᾷ ἐν τῷ χορῷ τῶν ἄλλων ὁμάδων καὶ παραπλανώμενον τῆς ὁδοῦ του θ' ἀποσυντεθῆ διὰ νὰ μὴ ἀνασυσταθῆ πλέον ποτὲ.

Ἡ ἱστορία ὅλων τῶν χρόνων καὶ ὅλων τῶν ἔθνων εἶναι ὁ ἀψευδὴς κήρυξ τῶν ὀλεθρῶν συμφορῶν, αἵτινες ἐνσκήπτουσιν εἰς τὰ ἔθνη, τὰ ὁποῖα ἀπόλεσαν τὴν πρὸς ἑαυτὰ εὐστάθειαν.

Ποθεῖτε τὴν τύχην των;

ΑΠΟΛΟΓΗΤΗΣ

Τὴν ἐβδομάδα ταύτην ἐπάλληλοι ἠγγέλθησαν νικηφόροι προελάσεις τοῦ ὀθωμανικοῦ στρατοῦ ἐν Ἀλβανίᾳ. Καίτοι τὰς ἡμέρας ταύτας ἐπεκράτει μεγάλη κακοκαιρία, ὁ στρατὸς, ἐπιτεθεὶς κατὰ τῶν ἐπαναστατῶν, τοὺς ἠνάγκασε νὰ ὑποχωρήσωσιν εἰς τὰ χωρία Ἀργα καὶ Τσεμέρ, καταλιπόντας τὰ ὑψώματα Μάλι καὶ Χότιν. Ταῦτοχρόνως ἀγγέλλεται ὅτι πλήρης διάσπασις μεταξὺ τῶν Ἀλβανῶν ἐπῆλθεν, οἱ ἡγέται δὲ ὀκτῶ φυλῶν ἀπέστειλαν εἰς τὸν Σουλτάνον τηλεγράφημα, δηλοῦν ὑποταγὴν καὶ πίστιν εἰς τὴν Κυβέρνησιν. Ἐξ ἄλλου ὁ ὀθωμανικὸς στρατὸς ἐπιχειρεῖ νῦν κυκλοτερῆ κίνησιν, ὅπως ἀποκόψῃ τὴν πρὸς τὸ Μαυροβούνιον ὑποχώρησιν τῶν ἐπαναστατῶν. Ὡστε, ὡς ἦτο φυσικόν, καὶ προεγράψαμεν ἄλλως τε, ὁ ὀθωμανικὸς στρατὸς, παρὰ τὰς ὑπερφύλους τοῦ Γαριβάλδη ἐπαγγελίας καὶ τὴν πρὸς τοὺς Μαλισσόρους συνδρομὴν τοῦ Μαυροβουνίου, κατώρθωσε νὰ περιορίσῃ τὸ κίνημα, λίαν ταχέως δὲ ἡ ποθητὴ εἰρήνη θὰ βασιλεύσῃ ἐπὶ τῶν Ἀλβανικῶν ὁρέων.

— Ὁ φόνος τοῦ Βουλγάρου ἀξιωματικοῦ Γεωργήεφ ἐξῆψε τὰ πνεύματα τῶν ἐν Βουλγαρίᾳ, εἰς πολλὰς δὲ πόλεις, κατὰ τὰς ἐκείθεν εἰδήσεις, ἐγένοντο ἄτακτοι συλλαλητήρια, δι' ὧν προσεκαλεῖτο ἡ Βουλγ. Κυβέρνησις εἰς ἐνεργὸν διαμαρτυρίαν. Ὄντως προχθὲς ὁ ἐνταῦθα Βούλγαρος πρεσβευτὴς κ. Σαράφωφ, μεταβάς εἰς τὸ ὑπουργεῖον τῶν Ἐξωτερικῶν, ἐξέθεσε τ' ἀποτελέσματα τῆς βουλγαρικῆς ἐξελεγκτικῆς ἐπιτροπῆς, ἅτινα εἶναι ἀντίθετα τῶν τῆς τουρκικῆς τοιαύτης, καὶ ἐζήτησεν ἀποζημιώσεις καὶ ἰκανοποιήσιν. Σχεδὸν ταῦτοχρόνως ὁ πρεσβευτὴς τῆς Ρωσίας κ. Τσαρίκωφ προέβη εἰς φιλικὴν παρὰ τῇ Ὀθωμ. Κυβερνήσει διακοίνωσιν, δι' ἧς ζητεῖ ὅπως ὑπὸ τῆς Τουρκίας δηλωθῶσιν αἱ πρὸς τὸ Μαυροβούνιον φιλειρηνικαὶ διαθέσεις τῆς Αὐτοκρατορίας. Εἰς τὴν διακοίνωσιν ταύτην προέβη ἡ Ρωσία διότι τὸ Μαυροβούνιον, πτοηθὲν ἐκ τῶν παρὰ τὰ σύνορα μεγάλων συγκεντρώσεων στρατοῦ, ἀπετάθη πρὸς τὰς Δυνάμεις, ζητοῦν ὅπως ἐπέμβωσι παρὰ τῇ Ὀθωμανικῇ Κυβερνήσει, ἵνα αὕτη ἐξασφαλίσῃ αὐτὸ περὶ τῶν εἰρηνικῶν αὐτῆς διαθέσεων.

Οἱ ἐνταῦθα πολιτικοὶ κύκλοι εὐρίσκονται ὑπὸ τὴν ἐντύπωσιν τῶν διακοινώσεων τούτων, φρονεῖται ὅμως γενικῶς ὅτι ἡ Τουρκία δὲν θὰ φανῆ τόσο ἐνδοτικὴ, ἔχουσα εἰς τὸ πλευρόν της τὴν Γερμανίαν ἀπέναντι τῶν Ρωσοσλαβικῶν ἀπαιτήσεων.

— Ἡ πολιτικὴ κρίσις ἐξακολουθεῖ, μόνον δὲ τὸ εἰς Θεσσαλονικὴν προσεχῶς συγκαλούμενον συνέδριον τοῦ νεοτουρκικοῦ κοιμητιοῦ διὰ τῶν ἀποφάσεων του θὰ δυνηθῆ νὰ δώσῃ τὴν ἀναγκαίαν κατεύθυνσιν.

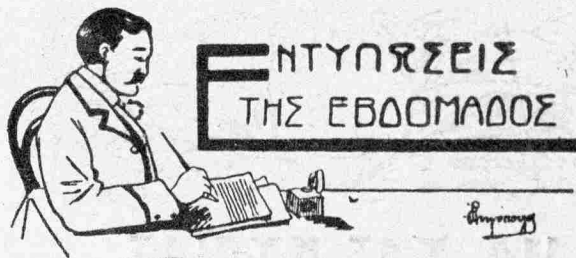
— Ἐν τῇ Βουλῇ ὑπεβλήθη τὸ γνωστὸν περὶ παρατάσεως τῆς βουλευτικῆς συνόδου τακτικόν, ὑπογεγραμμένον ὑπὸ 120 βουλευτῶν. Ὁ πρόεδρος τοῦ κόμματος τῆς «Ἐνώσεως καὶ Προόδου» μεγάλας κατέβαλε προσπάθειας ὅπως καταψηφισθῆ τὸ τακτικόν καὶ ὄντως, γενομένης ψηφοφορίας, ἡ παράτασις ἀπερίφθη δι' 110 ψήφων κατὰ 95.

Τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ψηφοφορίας ταύτης δὲν εὐηρέστησε τὴν κυβέρνησιν Χακὴ πασᾶ.

Τὸ σπουδαιότερον γεγονός τῆς ἐβδομάδος εἶναι ἡ ἐπίδοσις ταῦτοσήμου ὑπομνήματος πρὸς τὸν ὑπουργὸν τῶν Θεσηκευμάτων καὶ τῆς Δικαιοσύνης ἐκ μέρους τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, τοῦ Ἀρμενικοῦ, Ἀρμενοκαθολικοῦ, τῆς Βουλγαρικῆς Ἐξαρχίας καὶ τῆς Χαλδαϊκῆς Κοινότητος.

Τὸ ὅλον ὑπόμνημα διαιρεῖται εἰς δύο μέρη καὶ ἐξετάζει: Α') τὸ ἐκπαιδευτικὸν καὶ Β') τὸ στρατολογικὸν ζήτημα. Τὰ αἰτήματα ἔχουσιν ἐν περιλήψει ὡς ἑξῆς: Α') ἐκπαιδευτικά: 1) ν' ἀναγνωρισθῶσιν ὅλα τὰ ἤδη λειτουργοῦντα σχολεῖα· 2) τὰ προγράμματα νὰ ἐπικυρῶνται ὑπὸ τῶν Πατριαρχείων καὶ τῶν Μητροπόλεων· 3) τὸ γενικὸν πρόγραμμα νὰ ὑποβληθῆ εἰς τὸ ὑπουργεῖον, ὅπερ ἐξ αὐτοῦ θὰ ὀρίσῃ τὸν βαθμὸν τῆς σχολῆς· 4) τὰ διπλώματα καὶ αἱ ἀδείαι τῶν διδασκάλων νὰ ἐπικυρῶνται ὑπὸ τῶν Πατριαρχείων καὶ τῶν Μητροπόλεων· 5) αἱ ἀδείαι τῶν στρατευσίμων διδασκάλων νὰ ἐπικυρῶνται ὑπὸ τοῦ ὑπουργείου τῆς Παιδείας διὰ νὰ τῶσιν οὗτοι τῆς νομίμου ἀπαλλαγῆς· 6) ἡ Κυβέρνησις νὰ μὴ παρεβάλλῃ ἐμπόδια εἰς τὴν ἐξάσκησιν τοῦ ἔργου τῶν ὑπὸ τοῦ Πατριαρχείου καὶ τῶν Μητροπόλεων διοριζομένων ἐπιθεωρητῶν· 7) νὰ ἐπιτραπῆ ἡ πρόσληψις διδασκάλων ἄλλης ὑπηκοότητος προσωρινῶς· 8) οἱ κυβερνητικοὶ ἐπιθεωρηταὶ προτοῦ ἐπιθεωρήσωσι σχολὴν τινα θὰ εἰδοποιῶσι περὶ τούτου τὴν πνευματικὴν ἀρχὴν· 9) οἱ κυβερνητικοὶ ἐπιθεωρηταὶ θὰ συνεννοῶνται μετὰ τοῦ Πατριαρχείου καὶ τῶν Μητροπόλεων διὰ τὰς ἀντικαταστάσεις τῶν ἄνευ ἀδείας διδασκάλων· 10) ἐν περιπτώσει διωφωνίας, τὸ ζήτημα θὰ λύεται ἐν τῇ πρωτεύουσῃ μεταξὺ ὑπουργείου καὶ Πατριαρχείου· 11) αἱ στατιστικαὶ πληροφορίες θὰ ζητῶνται ἀπὸ τοὺς πνευματικὸς ἀρχηγούς· 12) τὰ διπλώματα καὶ τὰ ἐνδεικτικὰ θὰ συντάσσονται εἰς τὴν γλῶσσαν τῆς σχολῆς· 13) τὰ διπλώματα, ἐπικυρούμενα ὑπὸ τῶν πνευματικῶν ἀρχηγῶν, θὰ ἐξασφαλίζωσι δικαιώματα ἴσα τῶν εἰς τοὺς ἀποφοίτους τῶν κυβερνητικῶν σχολῶν παρεχομένων· 14) οἱ ἀπόφοιτοι τῶν «ἀνωτέρων» κοινοτικῶν σχολῶν θὰ ἔχωσι τὰ αὐτὰ δικαιώματα ἀπαλλαγῆς ἐκ τῆς στρατιωτικῆς ὑπηρεσίας πρὸς τοὺς ἀποφοίτους τῶν κυβερνητικῶν· 15) θὰ ὑπομνησθῶσιν οἱ ἐκ τῶν ἀποφοίτων αἰτούντες κυβερνητικὴν θέσιν νὰ γνωρίζωσι τὴν τουρκικὴν· 16) τὰ κυβερνητικὰ πρὸς τὰς σχολὰς ἐπιδόματα θὰ δίδονται διὰ τῶν πνευματικῶν ἀρχηγῶν· 17) ἡ Κυβέρνησις νὰ μὴ ἐμποδίσῃ τὴν εἰσπραξίν ἐράνων ὑπὲρ τῶν κοινοτικῶν σχολῶν.— Β') στρατολογικά: 1) νὰ κληροῦνται οἱ στρατεύσιμοι ἐξ ὅλων τῶν στρατολογικῶν τμημάτων· 2) ἡ σύγκλησις τῶν ἐφέδρων νὰ μὴ γίνεται ἐπὶ ὄρισμένων στρατολογικῶν περιφερειῶν· 3) νὰ μεταφρασθῶσιν εἰς τὰς χριστιανικὰς γλώσσας οἱ διάφοροι στρατιωτικοὶ κανονισμοί· 4) νὰ ἐπιτραπῆ ἐπὶ τρία ἔτη ἡ εἰσαγωγὴ χριστιανῶν εἰς τὴν σχολὴν Χαρμιτιέ, ἐξεταζομένων τὰ ἐπιστημονικὰ μαθήματα ἐν τῇ μητρικῇ αὐτῶν γλώσσῃ· 5) οἱ μαθηταὶ τῆς σχολῆς τῶν ἐφέδρων ἀξιωματικῶν νὰ ὑπηρετῶσιν ὡς ἀληθεῖς ἀξιωματικοί· 6) νὰ τροποποιηθῶσιν οἱ στρατιωτικοὶ νόμοι, λαμβανομένης ὑπ' ὄψεως τῆς θρησκείας, τῆς ἰσότητος καὶ τῶν ἐθνικῶν ἠθῶν, ν' ἀπαγορευθῆ ἡ κατὰ τὴν θητεῖαν ἀλλαξοπιστία, νὰ τροποποιηθῆ ἡ «εἰσαγωγὴ» τοῦ ἐσωτερικοῦ κανονισμοῦ, ὥστε νὰ φαίνεται ὅτι ὁ ὀθωμανικὸς στρατὸς ἀνήκει εἰς τοὺς Χριστιανούς ὅσον καὶ εἰς τοὺς Μουσουλμάνους, ν' ἀναφέρεται περὶ ἱερέως, ὅπου γίνεται λόγος περὶ ἱμάμου, νὰ διορισθῆ εἰς περιοδεύων ἱερεὺς, ν' ἀπαγορευθῶσιν αἱ πρὸς τοὺς χριστιανούς στρατιώτας ὕβρεις τῶν ἀξιωματικῶν· 7) νὰ ἐλλειπθῆ ὁ χρόνος τῆς θητείας καὶ ἐν τῷ ναυτικῷ· 8) νὰ διορισθῆ ἡλικία προστάτου τὸ 21ον ἔτος ἀντὶ τοῦ 17ου, 9) ν' ἀπαλλάσσονται τῆς στρατολογίας οἱ μονογενεῖς υἱοί, 10) νὰ λαμβάνηται ὁ εἰς ἕκ τῶν δύο υἱῶν τῆς μητρὸς, ὅταν δὲν ἔχῃ τρίτον ἐνήλικα καὶ 11) νὰ ἐκτελῶσιν οἱ νεοσύλλεκτοι ἐν καιρῷ εἰρήνης τὴν θητεῖαν τῶν ἐντὸς τῶν περιφερειῶν τῶν.

ΔΙΠΛΩΜΑΤΗΣ

ΔΥΟ ΠΕΝΤΗΚΟΝΤΑΕΤΗΡΙΔΕΣ

Την παρελθούσαν Κυριακήν ἡ ὁμογενὴς κοινωρία τῆς Κωνσταντινουπόλεως προσεκαλεῖτο εἰς δύο σεμνάς καὶ ὠραίας τελετάς. Ἐωρτάζετο ἡ πεντηκοστὴ ἐπέτειος δύο εὐεργετικῶν καθιδρυμάτων, τὰ ὁποῖα ἐπὶ ἡμῖσιν αἰῶνα τὸ μὲν προσεπόρισε τὴν παρηγορίαν καὶ τὴν βοήθειαν εἰς τοὺς πενομένους καὶ ἐνδεεῖς, τὸ δὲ οὐκ ὀλίγον εἰργάσθη εἰς τὴν καρποφόρον ἐνταῦθα καλλιέργειαν τῶν ἑλληνικῶν γραμμάτων καὶ τῆς ἐπιστήμης.

Αἱ δύο αὗται ἐπετηρίδες πρέπει νὰ σημειωθῶσιν ὅλως ἰδιαιτέρως εἰς τὰ χρονικά τῆς κοινωρίας μας καὶ νὰ τύχωσι παρὰ πάντων τῆς ἐκτιμῆσεως, ἡ ὁποία τοῖς πρόει.

Εἰς κοινωρίαν πολυπληθῆ, ὡς εἶναι ἡ ἡμετέρα, ἐν τῇ ὁποίᾳ οἱ πτωχοὶ καὶ οἱ ἄεργοι δὲν εἶναι εὐάριθμοι, εἰς κοινωρίαν, καταλέγουσαν οἰκογενεῖας ἀδυνατούσας καὶ ποτήριον γάλακτος ἢ κόκκους τινὰς φαρμάκου νὰ προσφέρωσιν εἰς τὸν κατάκοιτον πατέρα των, εἰς κοινωρίαν, τὴν ὁποίαν φοβερὰ μαστίζει πτωχεία, καθίδρυμα, οἶον ἡ Φιλόπτωχος Ἀδελφότης τῶν Κυριῶν, ἔχει ὑψιστον νὰ ἐπιτελέσῃ σκοπόν, διότι προῶρισται ν’ ἀνακουφίσῃ μίαν βασανιζομένην τάξιν ἀνθρώπων, ἣτις καθ’ ἐκάστην ἀντικρούει τὸν θάνατον. Ἡ πτωχεία εἶναι ἡ μάλιστα τῶν νεωτέρων κοινωριῶν, ἀν δὲ λάβωμεν ὑπ’ ὄψιν ὅτι αὕτη, ἐκτὸς τῆς ἀτομικῆς καταστροφῆς, τὴν ὁποίαν ἔχει ὡς ἀποτέλεσμα, μεγάλως παρακωλύει τὴν κοινωνικὴν προαγωγὴν τῶν ομάδων, δηλητηριάζει τὸ πνεῦμα καὶ μολύνει τὰς ψυχάς, ἀφοῦ, ἐννοεῖται, καταστήσῃ τὸ σῶμα ῥάκος ἄμορφον, ἀκατάλληλον εἰς οἰανδήποτε χρῆσιν· ἀν ἀναλογισθῶμεν ὅτι τὰ κακουργήματα, ἡ ἐκλυσίς, ἡ διαφθορά, ὁ ἠθικὸς ἐξευτελισμὸς, τῶν ὁποίων καθ’ ἐκάστην βλέπομεν, δυστυχῶς, ἀφθονα τὰ θύματα μεταξὺ τῶν ἀνδρῶν, ἀλλὰ πρὸ πάντων μεταξὺ γυναικῶν καὶ νεανίδων, ἔχουσι τὴν πτωχείαν ὡς βαθυτέραν καὶ ἀρχικὴν αἰτίαν· ἀν σκεφθῶμεν ὅτι ἡ πτωχεία εἶναι ἡ ἀχίλλειος πτέρνα, πρὸς τὴν ὁποίαν βάλλουσιν οἱ σύγχρονοι Πάριδες, οἱ ἐπιδιώκοντες νὰ δηλητηριάσωσι τὸν λαόν μας διὰ νὰ τοῦ ἀφαιρέσωσιν ὅ,τι ὑγιὲς εἰς τὴν ψυχὴν τῷ ἔμεινεν· ἀν ἀναμετρήσωμεν μ’ ἄλλους λόγους τὸν ἠθικὸν καὶ ἐθνικὸν κίνδυνον, ὅστις διὰ τῆς πτωχείας μᾶς ἐπαπειλεῖ, πρέπει μετ’ εὐγνωμοσύνης ν’ ἀποβλέπωμεν πρὸς κάθε καθίδρυμα, πρὸς κάθε ὄμιλον, πρὸς κάθε ἄτομον, τὸ ὁποῖον ἀνέλαβε νὰ θεραπεύσῃ τὴν φοβερὰν ταύτην πληγὴν, νὰ σώσῃ μερικὰ σώματα ἀπὸ τοῦ θανάτου, καὶ μερικὰς ψυχὰς ἀπὸ τῆς ἠθικῆς καταστροφῆς, ἡ ὁποία τὰς ἀναμένει. Ἡ Φιλόπτωχος Ἀδελφότης τῶν Κυριῶν, ἐν ἀπὸ τὰ εὐεργετικώτερα σωματεῖα τῆς πόλεώς μας, νομίζομεν, ὅτι ὑπεραξίζει τῆς τοιαύτης εὐγνωμοσύνης.

Δὲν θὰ ὀμιλήσωμεν περὶ τῶν παροχῶν καὶ τοῦ τρόπου, διὰ τοῦ ὁποίου τὸ φιλότιμον τοῦτο σωματεῖον προσπαθεῖ νὰ προφθάσῃ τὰς πολλὰς ὄντως ἀνάγκας τῆς πενομένης καὶ ἀνα-

ξιοπαθούσης τάξεως· ὅσοι εὐηργετήθησαν ἐξ αὐτοῦ — καὶ εἶναι οὔτοι πάμπολλοι — εἶναι εἰς θέσιν νὰ ὀμιλήσωσιν εὐγνωστότερον τῶν γραμμῶν τούτων· οὔτε θ’ ἀναφέρω ἐνταῦθα ὀνόματα σεβαστῶν κυριῶν καὶ χαριτωμένων δεσποινίδων τῆς πόλεώς μας, αἱ ὁποῖαι μετ’ ἀληθινὰ χριστιανικὸν ζῆλον συντρέχουσι τὸ ἔργον τῆς Ἀδελφότητος· καὶ δὲν τὸ πράττω, διὰ νὰ μὴ δώσω ἀφορμὴν νὰ νομισθῇ ὅτι σκοπὸς μου εἶναι τὸ θυμίαμα καὶ διὰ νὰ μὴ κηλιδωθῇ ἡ ἐλεημοσύνη διὰ τῆς διαφημίσεως. Ἄλλως τε, ἡ κοινωρία μας, εὐγνώμων ὡς πάντοτε, γνωρίζει τὰ ὀνόματα τῶν εὐεργετῶν τούτων καὶ οὐδέποτε φαίνεται φειδωλὴ εἰς τὴν ἀπονομὴν τῆς πρὸς αὐτοὺς ὀφειλομένης χάριτος.

Ἐλθῶμεν τώρα εἰς τὸν Φιλολογικὸν Σύλλογον. Τὸ ἕτερον τοῦτο σωματεῖον, τὸ ὁποῖον μέσῳ ποικίλων σάλων καὶ κλυδώνων διήλθε τὸν μακρὸν βίον του, ἔχει τόσῳ ἐπιβληθῆ εἰς τὴν ἐκτίμησιν οὐ μόνον τῶν ὁμογενῶν, ἀλλὰ καὶ αὐτῶν τῶν Εὐρωπαίων, ὥστε νομίζομεν ὅτι θὰ εἴπωμεν πάντοτε ὀλίγα καὶ ἀν ἀναγράφωμεν τὰς πολλὰς ἐπιστημονικὰς ἐργασίας, τὰς ὁποίας ἔφευρον εἰς φῶς καὶ τὴν πνευματικὴν κίνησιν, τῆς ὁποίας ὑπῆρξε τὸ πρῶτιστον ἐλατήριο. Ὅσονδήποτε καὶ ἀν κατηγορῶμεν ἡμᾶς αὐτοὺς ὅτι εἴμεθα προσκεκολλημένοι εἰς τὴν ἀρχαίαν εὐκλείαν, ὅσονδήποτε καὶ ἀν θέλωμεν νὰ παραστήσωμεν τὸν ἑαυτὸν μας ὅτι τὰς κλασικὰς καὶ θεωρητικὰς σπουδὰς ἐπιδιώκομεν, δὲν εἶναι διὰ τοῦτο ἀναληθές, καὶ κανεὶς βέβαια δὲν θὰ ἐκπλαγῇ ὅταν τὸ ἀκούσῃ, ὅτι ἡμεῖς εἴμεθα ἐκεῖνοι, οἱ ὁποῖοι ἐλάχιστα ἔχομεν ποτισθῆ εἰς τὰς πηγὰς τῶν ἑλληνικῶν γραμμάτων καὶ ὅτι ἀφήκαμεν ἄλλους νὰ προσηγηθῶσιν εἰς τοιαύτην μελέτην, ἡ ὁποία πάντοτε ὠφέλειαν θὰ μᾶς προσεπόρει. Δι’ αὐτὸ ὁ Σύλλογος, προτιθέμενος νὰ δημιουργήσῃ ἀφ’ ἑνὸς τοιαύτην κίνησιν, μὴ ὑπάρχουσαν, καὶ νὰ συγκεντρώσῃ τὰς μεμονωμένας προσπάθειάς τῶν σοφῶν τοῦ ἔθνους, ἦλθε νὰ ἐπιτελέσῃ μέγα ἀληθῶς ἔργον, εἰς τὸ ὁποῖον διέθεσε περισσὴν ἐμμογήν καὶ ζῆσιν. Ἡ διαρρεύσασα πεντηκονταετία εἶναι πλουσία εἰς γενναῖα ἔργα καὶ εἰς ἀφθονα ὠφελήματα.

Ἐν τούτοις δὲν λησμονῶ ὅτι δὲν γράφω πανηγυρικὸν ἐγκώμιον οὔτε ἀποκρύπτω, θέλων νὰ φανῶ ἀρεστός, μίαν ἐνδόμυχον σκέψιν, ἡ ὁποία εὐρίσκειται εἰς τὸν πυθμένα τῆς ψυχῆς μου :

Φρονῶ ταπεινῶς ὅτι τόσον τὸ ἐν σωματεῖον, ὅσον καὶ τὸ ἄλλο ἔχουσι τὰς ἐλλείψεις των· φρονῶ ὅτι ἠδύναντο ἐκάτερον νὰ δράσωσιν ἐπωφελέστερον καὶ εὐεργετικώτερον, μεταξὺ τῶν ἀπόρων τὸ ἐν, εἰς τὰς φθινούσας κοινότητας τὸ ἄλλο. Ὁ σκοπὸς των εἶναι τόσον μέγας καὶ τόσον ἱερός, ὥστε κάθε ἀκηδία, κάθε ἀπ’ αὐτοῦ παραπλάνησις, ἔστω καὶ ἐλαχίστη, νὰ βαρύνῃ πολὺ, παρὰ πολὺ ἐπὶ τῆς θέσεως τῆς κοινωρίας μας.

Δὲν θεωροῦμεν ἔργον τοῦ παρόντος νὰ ἐκπαθῶμεν περισσότερον· εἰς τοὺς διέποντας ἀμφοτέρω τὰ σωματεῖα ὁμολογοῦμεν ζῆλον καὶ μεγάλην δραστηριότητα· δι’ αὐτὸ δικαιούμεθα καὶ ν’ ἀναμένωμεν πολλὰ. Ἡ δευτέρα πεντηκονταετία ἄς εὐχηθῶμεν νὰ δειχθῇ μᾶλλον καρποφόρος καὶ περισσότερον εὐεργετικὴ ἐκείνης, ἡ ὁποία παρῆλθεν.

ΣΠΥΡΟΣ ΣΑΜΑΡΑΣ

Μία μεγάλη φυσιογνωμία, μία μουσικὴ δόξα, ἡ ὁποία εἶναι ἐν ταῦτῳ ἑλληνικὴ καὶ παγκόσμιος, ὁ Σπύρος Σαμάρης, φιλοξενεῖται εἰς τὴν πόλιν μας, ὅπου ἦλθε διὰ νὰ παρακολουθήσῃ τὴν παράστασιν τῆς «Ρέας» του, ἣτις ἐδόθη τὴν παρελθούσαν Τετάρτην εἰς τὸ Βαριετέ.

Ἡ κυρία Σοφία Κ. Σπανοῦδη, ἡ ὁποία ὑπὲρ πάντα εἶναι εἰδικὴ νὰ κρίνῃ τὸ μουσικὸν ἄλγαντον τοῦ ἀνδρός, οὔτω πως ἀποφαινεται περὶ τοῦ κ. Σπύρου Σαμάρη :

«Τολμηρὸς καὶ εὐγενὴς νεωτεριστὴς εἰς τὴν ἐξωτερικέυσιν τῆς ἐμπνεύσεώς του, ὁ Σαμάρης μένει πάντοτε εἰς ἀπὸ τοὺς πιστοὺς θεματοφύλακας τῶν μεγάλων κλασικῶν παραδόσεων. Καὶ βέβαια δὲν θὰ εἶνε αὐτός, τὸ φλογερὸ καὶ μουσικώτατο παιδί τῆς Κερκύρας, αὐτός, ὁ ὁποῖος ὅταν σὰς ὀμιλῇ διὰ τὴν τέχνην του δονεῖται καὶ πάλαι ολόκληρος ὡς θεσπέσιον μουσικὸν ὄργανον, τοῦ ὁποίου αἱ χορδαὶ εἶνε νεῦρα καὶ ἡ πνοὴ ἡ ἔνθεος εἶνε ψυχὴ, δὲν εἶνε αὐτὸς βέβαια, ὁ ὁποῖος θ’ ἀπαρηθῆ, ὅπως οἱ πλείστοι τῶν συγχρόνων του, τὴν μελωδίαν τὴν ἀγνήν καὶ τὴν ἀνόθευτον, τὴν παρθένον μουσικὴν μελωδίαν, διὰ νὰ περιβάλῃ τὰ προϊόντα τῆς ἐμπνεύσεώς του μετ’ ἐπιβόαις ὑπερβορείους μυστικισμοῦς, οὐδὲ ν’ ἀναζητήσῃ εἰς γοιφώδεις ἀρμονικοὺς συνδυασμοὺς τὴν ἐξωτερικέυσιν τῆς μουσικῆς του ἰδέας.

Ἄν καὶ συμβαδίζῃ τελείως μετ’ ἐπιφανοῦς ἐξέλιξιν τῆς τέχνης του καὶ εἰς τὰς συμφωνικὰς καὶ πολυφωνικὰς δημιουργίας τῆς ὀρχήστρας του ἠμπορεῖ νὰ διεκδικήσῃ μίαν ἀπὸ τὰς πρώτας θέσεις τῶν τολμηρῶν νεωτεριστῶν, ὁ Σαμάρης ἐν τούτοις ἀπαξιοῖ νὰ θυσιάσῃ τὴν μουσικὴν του ἀτομικότητα εἰς ἐξεζητημένους ὑπολογισμοὺς πολυφωνικῶν ἀντιστίξεων, οἱ ὁποῖοι τόσον συχνὰ δημιουργοῦνται διὰ νὰ κρύψουν μέσα εἰς τοὺς σοφοὺς ἐλιγμούς των τὴν πενιχρότητα τῆς ἀρχικῆς ἐμπνεύσεως...

Ἄλλὰ καὶ ἀπὸ τὸ φῶς τὸ ἀμάραντον τοῦ ἑλληνικοῦ οὐρανοῦ ἠτύχησα νὰ τὸν ἴδω στεφανωμένον, ὅταν κατὰ τὴν ἐλέσιν τῆς πρώτης Ὀλυμπιάδος, μέσα εἰς τὸν πάλλευκον θρίαμβον τοῦ Ἀθηναϊκοῦ Σταδίου καὶ τῆς Ἀττικῆς ἡμέρας διηγήθην ὁ ἴδιος τὸν Ὀλυμπιακὸν Ὑμνον του ἐπὶ κεφαλῆς ὀρχήστρας καὶ χοροῦ ὑπερτριακοσίων ὀργάνων. Σὰς βεβαίῳ, ὅτι τὴν ἡμέραν ἐκείνην ὁ μουσουργὸς μας ἦτο ἀληθινὰ il nostro Samara. Καὶ τὰ πλήθη, ἐνθουσιασμένα, ἀσκεπῆ κάτω ἀπὸ τὰ πύρινα βέλη τοῦ Ἀττικοῦ ἡλίου, μετ’ ἀτελευτήτους ἰαχὰς ἐχαιρέτιζον τὴν πρώτην μουσικὴν καὶ ἐθνικὴν των δόξαν».

ΑΛΗΘΗΣ ΑΡΙΣΤΟΚΡΑΤΙΑ

ΑΡΙΣΤΟΚΡΑΤΙΑΝ λέγοντες, έννοοῦμεν συνήθως τὴν περιορισμένην ἐκείνην τάξιν τῶν πολιτῶν, οἵτινες, κληρονομήσαντες πάντα τὰ ἀγαθὰ τῆς εὐμαρείας, κατώρθωσαν νὰ τύχωσιν ἀριτίας παιδεύσεως καὶ νὰ μορφωθῶσι κατὰ τρόπον ἀξιοπρεπῆ καὶ ἐπιβλητικόν, κινουῦντα τὸν σεβασμὸν καὶ τὴν ἐκτίμησιν τοῦ δημοσίου. Ὅταν ἡ τοιαύτη μόρφωσις καὶ ἀνατροφὴ μεταδίδηται ἀπὸ γενεᾶς εἰς γενεάν, τελειοποιεῖται ἔτι πλέον καὶ ἀνυποῖ τὴν θέσιν καὶ τὸ γόητρον τῶν εἰς τὴν εὐτυχῆ ταύτην τάξιν ἀνηκόντων βροτῶν. Οὕτως ὁ υἱὸς κατορθοῖ νὰ γίνηται εὐγενέστερος τοῦ πατρὸς, ὁ ἐγγονὸς τοῦ υἱοῦ καὶ καθ' ἑξῆς.

Καὶ τοιαύτη μὲν ἡ περὶ ἀριστοκρατῶν γενικῶς κρατοῦσα ἀρχή.

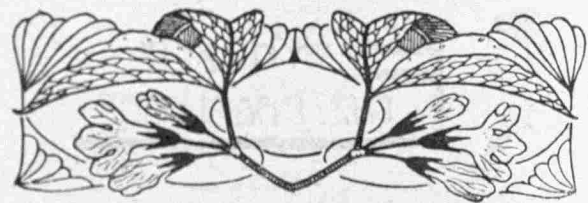
Παρ' ἡμῖν ὅμως τοῖς Ἑλλησιν, εἴτε διότι δὲν ἐδόθη ἡμῖν ὁ πρὸς κατάλληλον μόρφωσιν ἀπαιτούμενος μακρὸς χρόνος, εἴτε διὰ τὸ φύσει δημοκρατικὸν τοῦ πνεύματος, κυρίως εἶπεῖν ἀριστοκρατικαὶ τάξεις πολιτῶν δὲν ὑπάρχουσι. Τοῦτο δὲν πρέπει ποσῶς νὰ μᾶς στενοχωρῆ, μηδὲ νὰ δώσῃ ἡμῖν τὸ ἐνδοσίμον νὰ πιστεύσωμεν ὅτι ὑπὸ ἔποψιν ἀνατροφῆς καὶ μορφώσεως ὑστεροῦμεν ἄλλων λαῶν. Πᾶν τοῦναντίον. Ἐρειδόμενοι ἐπὶ τὴν ἐνδοξὸν ἡμῶν καταγωγὴν καὶ τρεφόμενοι ἐκ τῶν εὐκλεῶν παραδόσεων τοῦ παρελθόντος, εἴμεθα σχετικῶς μᾶλλον εὖ ἠγμένοι καὶ συντόμως καὶ ἐπιμελῶς ἐργαζόμενοι προσπαθοῦμεν ἔτι κρείττονες ἡμῶν αὐτῶν νὰ γίνωμεν. Ἡ ἐκφρασίς μου αὕτη ἐνδεχόμενον νὰ χαρακτηρισθῆ ὑπὸ τινῶν ὡς ἐγωϊστικὴ, ἀλλ' οὐδεὶς ὀρθῶς καὶ δικαίως κρίνων δύναται νὰ θέσῃ ἐν ἀμφιβόλῳ τὴν ἀκρίβειαν τῶν λεγομένων μου. Ἐν μόνον ἐλάττωμα κατ' ἐμὲ παρουσιάζομεν, τοῦτο δὲ εἶνε τὸ ὅτι, παρὰ τὴν μεγάλην ἡμῶν φιλομάθειαν, παρὰ τὰ γενναῖα μέσα, ἄπερ καὶ ἄλλως καὶ χάρις εἰς τόσους ἐθνικοὺς εὐεργέτας διαθέτομεν, δὲν ἐσκέφθημεν εἰσέτι νὰ μορφωθῶμεν πρακτικῶς, οὕτως ὥστε νὰ δυνηθῶμεν ν' ἀμιλλώμεθα πρὸς ἄλλους προηγμένους λαοὺς εἰς τὸ οὕτω σπουδαῖον καταστὰν ζήτημα τοῦ πλουτισμοῦ. Ἐχομεν τόσους παρ' ἡμῖν ξένους, οὐχὶ ἰκανωτέρους ἡμῶν καὶ ἐπιτρέπομεν αὐτοῖς νὰ ἐκμεταλλεύωνται τὸν τόπον καὶ νὰ πλουτῶσιν εἰς βάρος ἡμῶν, ἐνῶ καὶ εὐφυΐαν καὶ ἰκανότητα καὶ σχέσεις καὶ γνωριμίας διαθέτομεν πλείονας ἐκείνων, δυναμένας ν' ἀναδείξωσιν ἡμᾶς οἰκονομικῶς καὶ ν' ἀναβιβάσωσιν εἰς τὴν ἀρμόζουσαν ἡμῖν περιωπήν.

Ἄλλ' ἐπανελθόμεν εἰς τὸ κύριον θέμα τοῦ λόγου μας, ἀφ' οὗ ἀσυναίσθητως ἀπεχωρίσθημεν.

Εἶπομεν ἀνωτέρω ὅτι ἐκ γενεᾶς καὶ παραδόσεως δὲν εἴμεθα ἀριστοκράται, οὐδὲ πρέπει νὰ γίνωμεν. Τὰ μεγαλεῖα ταῦτα ἄς ἀφήσωμεν εἰς ἄλλους λαοὺς, μὴ ὑποχρέους ἐξ ἴσου μεθ' ἡμῶν νὰ φροντίσωσι περὶ πληρώσεως τόσων ἐλλείψεων, περὶ ἐπουλώσεως τόσων πληγῶν. Ἡμεῖς ὀφείλομεν πρὸ παντὸς νὰ εἴμεθα ἀριστοκράται τοῦ πνεύματος, τῆς ἐργασίας, τῆς καλῆς ἀγωγῆς, διότι τὸ εἶδος τοῦτο τῆς ἀριστοκρατίας ἐπιβάλλεται ὑπὸ τῆς ἐκτάκτου πρακτικότητος τῆς ἐποχῆς, ὑπὸ τῶν βοωσῶν ἀναγκῶν τῆς κοινωνίας. Σήμερον ἀριστοκράτης δὲν εἶνε ὁ εὐρὼν τὰ πάντα ἐτόμιμα ἐκ προγόνων καὶ ἀπλήστως θησαυρίζων ἐπ' ἀγαθῶν ἀπογόνων του. Οὐδ' ὁ ἀπέχων ἐγωϊστικῶς τῆς διοικήσεως τῶν κοινοτικῶν πραγμάτων καὶ ἀναμένων τὴν μόρφωσιν τῶν τέκνων του ἐκ τῆς φροντίδος τῶν κοινῶν ἀστῶν. Οὐδ' ὁ ὑλιστῆς καὶ ἀδιάφορος πρὸς πᾶσαν ἔκφρασιν τοῦ ἐθνικοῦ βίου καὶ τοῦ κοινῶν καλοῦ. Οὐδ' ὁ ἐπὶ ἀστηρίκοις προφάσεσιν ἀρνούμενος τὴν ὑλικὴν αὐτοῦ συνδρομὴν ὑπὲρ τῶν ἀναγκῶν τοῦ δημοσίου. Ἀριστοκράτης σήμερον δέον νὰ λογίζεται παρ' ἡμῖν ὁ ἀνεπτυγμένος καὶ πολλαχῶς χρήσιμος ἀνὴρ, ὁ περὶ τῶν δημοσίων ἐνδιαφερόμενος καὶ μεριμνῶν πολίτης, ὁ οἰκείως καὶ προσηνῶς μεθ' οἰασθήποτε τάξεως ἀνθρώπων συναναστρεφόμενος, ὁ εὐγενὴς καὶ ἀβρόφρων τοὺς τρόπους, ὁ πρόθυμος εἰς ὑλικὰς καὶ ἠθικὰς συνδρομὰς πάσης κοινωφελοῦς φύσεως, ὁ θαρραλέως διατυπῶν τὴν γνώμην του ἐπὶ οἰουδήποτε κοινωνικοῦ ζητήματος, ὁ ὑποστηρίζων τὴν ἀρετὴν καὶ μαστίζων τὴν κακίαν, ὁ περιποιούμενος τοὺς ξένους.

Τοιοῦτοι ἄνδρες δέον νὰ ὀνομαζῶνται ἀριστοκράται παρ' ἡμῖν καὶ τοιοῦτοι ὀφείλομεν νὰ ἡμεθα πάντες, ἂν θέλωμεν ν' ἀπαλλαγῶμεν τῆς διαβιβρωσκούσης ἡμᾶς στηπεδόνας, ν' ἀποκαθαρθῶμεν τῆς ἰλύος, ἐν ἣ μακαρίως κυλιόμεθα, νὰ εἴμεθα τέλος ἀληθεῖς ἄνδρες, καλῶς γινώσκοντες καὶ ἐκπληροῦντες τὸν ἐπὶ τῆς γῆς προορισμὸν μας. Σήμερον εἶνε ἐποχὴ, καθ' ἣν ἡ καταγωγὴ καὶ τὸ γένος δὲν ἔχουσι πολλὴν σημασίαν, μηδὲ πρέπει πολὺ νὰ λαμβάνωνται ὑπ' ὄψιν. Ἡ εἰς τὴν ἀρχαίαν ἐκδοχὴν ἀριστοκρατία δὲν ἰσχύει πλέον. Δώσατέ μοι ἄνθρωπον φιλόπονον, οἰκονόμον, εὐγενῆ, φιλόπατριν, ἐνάρετον καὶ θ' ἀποκαλυφθῶ εὐλαβῶς πρὸ αὐτοῦ ὡς ἀληθοῦς ἀριστοκράτου, περιφρονῶν πάντας τοὺς τίτλους τῆς κοινῆς καὶ τετριμμένης ἐκείνης ἀριστοκρατίας, ἥτις μόνον περὶ ἑαυτῆς μεριμνᾷ, εἰς οὐδὲν δὲ λογίζεται τὰ ὑψηλὰ καὶ εὐγενῆ ἐκεῖνα ἰδεώδη, ἄπερ ἀνέδειξαν καὶ κατέστησαν ἀξιοζήλευτα τὰ μεγάλα ἔθνη τῆς γῆς.

ΤΣ.

ΔΙΑ ΤΑΣ ΚΥΡΙΑΣ

Αἱ ἀρεταί.

Ἐν γαλλικὸν περιοδικὸν ἠρώτησε τοὺς ἀναγνώστας τοῦ ποίας ἀρετὰς ἐπιθυμοῦν νὰ ἔχη ἡ γυναῖκα. Ἐπήφισαν 72000 φαντάζεσθε λοιπὸν ποικιλίαν ἀρετῶν, τὰς ὁποίας ἐξήτησαν. Αἱ δέκα πλειοψηφήσασαι ἀρεταί εἶναι αἱ ἑξῆς: Καλοσύνη, τάξις, ἀφοσίωσις, οἰκονομία, γλυκύτης, εὐφυΐα, προσήνεια, πίστις, ὑπομονή, μετριοφροσύνη. Ἡ Yvonne Sargey, σχολιάζουσα τὸ ἀποτέλεσμα, λέγει: «Ἄν εἶχα κάποιαν μαγικὴν ράβδον, θὰ ἐπήγαυα εἰς τὴν γυναῖκα καὶ θὰ τῆς ἔλεγα: σοῦ δίδω τὴν καλοσύνην ὡς πρώτην ἀρετὴν, διότι ἡ ζωὴ χωρὶς καλοσύνην δὲν ἀξίζει τίποτε. Ἡ καλοσύνη εἶναι ἡ θεμελιώδης ἀρετὴ, ἡ περικλείουσα ὅλας τὰς ἄλλας.— Σοῦ δίδω κατόπιν θάρρος, διότι μόνον τὸ θάρρος ἐξευγενίζει τὴν ἀρετὴν χωρὶς αὐτὸ ἡ καλοσύνη θὰ ἐξέπιπτεν εἰς ἀδυναμίαν, δειλίαν ἢ δουλικότητα.— Τρίτην ἀρετὴν σοῦ δίδω τὴν φαιδρότητα, ἡ ὁποία εἶναι ὁ ἥλιος τῆς ὑπάρξεως. Μία φαιδρὰ γυνή, προβάλλουσα εἰς τὰς καθημερινὰς καὶ ὀχληρὰς φροντίδας φαιδρὸν ὕψος, εἶναι πάντοτε ἀξιέραστος. Ἐὰν δὲ μοῦ ἐπετρέπετο νὰ χαρίσω μίαν ἀκόμη ἀρετὴν, θὰ ἔδίδα τὸν ἔρωτα, δηλαδὴ τὴν ἰκανότητα ν' ἀγαπᾷ με ὅλην τὴν τρυφερότητα τῆς ψυχῆς της ὅτι εἶναι ἄξιον τῆς ἀγάπης της».

¶ Νομίζω ὅτι αἱ ἀρεταί αὐταί δὲν εἶναι μακρὰν ἀπὸ τὰς Ἑλληνίδας.

Ἡ ὀμβρέλλα.

Ἐν ἀπὸ τὰ φλέγοντα ζητήματα, καθὸ ζήτημα τῆς ἐποχῆς, εἶναι καὶ τὸ ζήτημα τῆς ὀμβρέλλας ποῖον πρέπει νὰ εἶναι τὸ σχῆμά της, αἱ διαστάσεις της καὶ τὸ ὕφασμά της. Ἐν πρώτοις ἡ ὀμβρέλλα πάντοτε θὰ εἶναι ἀνάλογος πρὸς τὰ καπέλλα καὶ ἐπειδὴ τὰ ἐφετεῖνὰ ψάθινα καπέλλα εἶναι πολὺ μικρὰ, χωρὶς νὰ παύσουν νὰ συνηθίζωνται καὶ τὰ μεγάλα, ἐννοεῖται ὅτι καὶ αἱ ὀμβρέλλαι δὲν θὰ εἶναι ἐνὸς εἴδους. Πολὺ εἶναι τοῦ συρμοῦ ἡ ὀμβρέλλα σχήματος «δὸμ» πολὺ μικρὰ καὶ πολὺ βαθουλή. Τὸ σχῆμα τοῦτο προσαρμόζεται ὠραιότατα πρὸς τὰ πολὺ μικρὰ καπέλλα, τὰ ὁποία καὶ ὀλοτελῶς σκεπάζονται. Ἐρχεται κατόπιν ἡ ὀμβρέλλα «καρρὲ» διὰ τὰ μεγάλα ἀνοικτὰ καπέλλα. Παρ' ὅλα ὅμως ταῦτα τὰ νέα σχέδια, ὁ καλὸς κλασικὸς τύπος τῆς ὀμβρέλλας διατηρεῖ ὅλην τὴν ἀξίαν.

Οἱ σάκκοι.

Οἱ σάκκοι εἶναι τὸ δεύτερον ἐξάρτημα τῆς γυναικείας περιβολῆς συνηθίζονται παρὰ πολὺ καὶ διακρίνονται διὰ τὴν ποικιλίαν τῶν σχημάτων καὶ τῶν κοσμημάτων των. Ἐπικρατοῦν πάντοτε οἱ σάκκοι μετὰ τὰς μακρὰς κορδέλλας συνειθίζονται ἐπίσης σάκκοι ἐκ δαντέλλας καὶ μπροδερί, φοδραρισμένοι ἀπὸ σατὲν χρώματος σχετικοῦ πρὸς τὸ φόρεμα, Δὲν εἶναι σπάνιοι καὶ σάκκοι ἀπὸ δαντέλλας τῆς Ἰρλανδίας ἢ ἄλλας πολυτίμους τὸ τοιοῦτον εἶδος συνοδεύει πάντοτε λευκὴν ἐνδυμασίαν.

ΤΙ ὑπάρχουν ἄνθρωποι με σιδηρᾶν χεῖρα, ἦτις, ἂν δὲν ἄρκεσθῆν εἰς τὴν θραῦσιν διὰ σφιξίματος τῶν πέντε δακτύλων τῆς μιᾶς χειρὸς δύναται νὰ

ἐξακολουθήσῃ τοῦτο πρὸς δυστυχίαν τῶν πέντε τῆς ἑτέρας, ἐγνώριζον. Ἄλλ' ὅτι ὑπάρχουν ἄνθρωποι, οἱ ὅποιοι εἰς τὰ καλὰ καθύμενα δύνανται νὰ ἐξαρθρώσουν τὴν τοῦ πλησίον χεῖρα, νὰ σακατεύσουν τὰ πόδια τοῦ κόσμου, νὰ σχίζουν τοὺς γιακάδες καὶ νὰ ἐκρίζωνουν τὰ δυστυχῆ κομβία, ἐπρόκειτο νὰ μάθω προχθές, ὅταν συνήντησα φίλον μού τινα, τὸν ὅποιον ἀπὸ πολλοῦ δὲν εἶδον, διότι ἔλειπεν εἰς τὸ ἐξωτερικόν. Εἰς τοιαύτας περιστάσεις αἱ φιλικαὶ διαχύσεις εἶναι ἀναπόφευκτοι καὶ ἐγὼ δὲν ἐξεπλάγην εὐρεθεὶς σφιγμένος εἰς τὴν πλατεῖαν ἀγκάλην τοῦ φίλου μου.

Παρελθούσης τῆς πρώτης διαχύσεως καὶ τῶν πρώτων τυπικῶν ἐρωτήσεων, εἰσήλθομεν εἰς ἄλλα θέματα καὶ κατελήξαμεν εἰς τὴν ἐπίσκεψιν τῶν Βουλγάρων φοιτητῶν εἰς Ἀθήνας. Ὁ φίλος μου, χωρὶς ν' ἀντιπολιτεύηται τὸν κ. Βενιζέλον, ἦτο κατὰ τῆς ἐκδρομῆς ταύτης, θεωρῶν αὐτὴν ὕβριν μεγάλην διὰ τοὺς Ἕλληνας.

— Μὰ εἶναι τρομερόν, φίλε μου. Γιὰ φαντάσου ν' ἀσπασθῆς τὸ στόμα ἐκεῖνο, τὸ ὅποιον τόσας ὕβρεις ἐξετόξευσεν εἰς διάφορα συλλαλητήρια καθ' ἡμῶν. Νὰ σφιξῆς τὸ χεῖρ ἐκεῖνο, τὸ ὅποιον ἐρράπισε, τί λέγω, ἔχυσε τὸ αἷμα τοῦ ἀδελφοῦ μας. Εἶνε φοβερόν, ἀκούεις; Φορρικαλέον.

— Ἐχεις ἀδικον, φίλε μου. Δι' αὐτοῦ τοῦ τρόπου ἔδειξαν οἱ Ἕλληνες ὅλην τὴν μεγάλην εὐγένειαν τῆς ψυχῆς των, δεχόμενοι εὐγενῶς αὐτοὺς τοὺς ἐχθροὺς των. Ἐπειτα ἡ πολιτικὴ . . .

Τί μοῦ ἐχρειάζετο ν' ἀντιλέξω; Ποῖος κακὸς δαίμων με παρώτρυνεν; Ὁ φίλος μου ἄμα ἤκουσε τοὺς λόγους μου ἔγεινεν ἔξω φρενῶν. Θὰ ἐνόμιζε κανεὶς ὅτι τοῦ εἶχεν εἰσελθεῖ καμμιά ἀλογόμυγα ἢ ὅτι τὸν ἤλειψαν με τερεβινθίνην. Ἐκοκκίνησεν ὡς ἀστακὸς καὶ με εἶδεν ἀγριωπά.

— Τιὺ; με διέκοψε βροντοφωνήσας, καὶ ἔσφιξε δυνατὰ διὰ τοῦ εὐωνύμου τοῦ βραχίονος τὸν δεξιόν μου τοιοῦτον. Καὶ σὺ λοιπὸν εἶσαι ἀπὸ τοὺς χαζοὺς αὐτοὺς ποῦ ζοῦν με

αὐτά; Πολιτικὴ! Πφ! Δὲν ξεύρεις λοιπὸν ὅτι ὅταν πρόκηται περὶ τῆς τιμῆς, ἡ πολιτικὴ ἐξαφανίζεται; Αὐτὸ λέγεις σὺ εὐγένειαν ψυχῆς καὶ ὄχι τύφλωσιν; Μεγαλοκαρδίαν καὶ ὄχι αἰσχροὺς κωμωδίαν; Εἰς τὰ χεῖλη ἐκεῖνα τὰ χονδρὰ καὶ μογγολικὰ δὲν βλέπεις ὅτι πλανᾶται τὸ φίλημα τοῦ Ἰούδα; Εἰς τὰς ἀγκάλας των τὰς προδοτικὰς δὲν βλέπεις πῶς ἐνταφιάζομεν τὴν τιμὴν τῆς φυλῆς μας; Ἔ; Θέλω ἀπάντησιν.

Εὐρέθην εἰς δύσκολον θέσιν. Τί νὰ τοῦ ἀπαντήσῃ κανεὶς; Καὶ ἐξ ἄλλου ἀπὸ τὸ σφιξίμο ἤρχισε νὰ με πονῆ πλέον ὁ βραχίον μου. Προσεπάθησα ν' ἀπαλλαγῶ, ἀλλ' ἦτο ἀδύνατον.

— Ὑπὸ τοὺς ἐναγκαλισμοὺς αὐτούς, ἐξηκολούθησε χωρὶς νὰ ἀναμείνῃ τὴν ποθητὴν ἀπάντησιν, οἱ Ἕλληνες ἔλαβον ἀτιμωτικὸν ράπισμα.

Καὶ ὕψωσε τὴν χεῖρά του με δύναμιν. Ἐγὼ με ἀνησυχίαν διὰ τοῦ βλέμματος ἠκολούθησα τὴν κίνησίν της. Εὐτυχῶς οὐδὲν κακὸν συνέβη.

— . . . Ἡ δὲ ὑποδοχὴ αὐτὴ δὲν ἦτο τίποτε ἄλλο παρὰ ἀπαίσιον λάκτισμα ὑπὸ τῶν ἰδίων Ἑλλήνων εἰς τὸ τελευταῖον μεῖναν μόριον τῆς ἐθνικῆς των ὑπερηφανείας.

Συγχρόνως ὅμως, πρὸς ἐπικύρωσιν τῶν λόγων τούτων, ὁ δεξιός μου ποῦς ἐδέχετο ἐν πραγματικῶς «ἀπαίσιον λάκτισμα», τὸ ὅποιον με ἐπροξένησε φοβερόν πόνον. Ἐστράφην καὶ τὸν εἶδον ὀργίλος· ὁ ἀφιλότιμος δὲν ἠννόησε.

— Ναί, φίλτατε, ἐξηκολούθησε κινῶν με σύσσωμον, ἐὰν ἐγὼ εὐρισκόμην ἐκεῖ καὶ ἤρχετο κανεὶς ἀπὸ αὐτοὺς νὰ με ἐναγκαλισθῆ, θὰ τὸν ἐπιανα ἀπὸ τὸν γιακὰ καὶ θὰ τὸν ἐπετοῦσα μακρὰ.

Ταῦτοχρόνως πρὶν τὸν ἐμποδίσω εἶχε συλλάβει στερεῶς τὸν γιακὰ μου καὶ ἤρχισε νὰ τὸν κινῆ με δύναμιν. Μετ' ὀλίγον μερικὰ τριξίματα, ὅπως ὅταν σχίζωμεν τίποτε σιγά, ἐφάνεροναν ὅτι ὁ δυστυχῆς γιακὰς, θῦμα ἀθῶον τοῦ πατριωτισμοῦ, δὲν θ' ἀντεῖχεν ἐπὶ πολὺ.

— Θὰ σχισθῆ, τοῦ εἶπον δυσηρεστημένος.

— Ναί, θὰ τοὺς ἔσχιζα, θὰ τοὺς ἔκαμνα κομμάτια τοὺς παληανθρώπους.

Ἐστάθη ὀλίγον διὰ νὰ πάρῃ ἀναπνοήν. Ἐγὼ ἀνέπνευσα με τὴν ιδέαν ὅτι τελειώνομεν.

— Τέλος, ξεύρεις τί μένει; με ἠρώτησεν ἐξαφνικά.

— Τί; ἠρώτησα με χαρὰν ἀκούσας τὸ «τέλος».

— Ἐρχεται τὸ ἐρώτημα: Εἶναι δυνατόν τόσον ἀνόητοι νὰ εἶναι οἱ Ἕλληνες, ὥστε νὰ πράξουν τόσον βλακώδη πράγματα; Δὲν ὑπάρχει καὶ ἐδῶ ἐξωτερικὴ παρότρυνσις; Ἴδου ὁ κόμβος.

Καὶ ἐπειδὴ δὲν εὔρε κόμβον, συνέλαβεν ἐν ἀπὸ τὰ κομβία τοῦ γιλέκου μου.

— Θὰ προσπαθήσωμεν ὅμως νὰ τὸν λύσω-

μεν, καὶ ἂν δὲν δυνηθῶμεν, τότε, ὡς ὁ μέγας Ἀλέξανδρος ἔπραξε, θὰ τὸν κόψωμεν.

Μετ' ὀλίγον τὸ κομβίον εὐρίσκετο ἐντὸς τῶν χειρῶν του.

Ἐκ δεξιῶν ὁ ποῦς καὶ ἡ χεῖρ με ἐπόνουν πολὺ, ὁ γιακὰς ἦτο σχεδὸν σχισμένος καὶ εὐρισκόμεθα ἀκόμη πρὸ τῆς λύσεως. Ἄρα γε τί θὰ με ἐκόστιζεν ἀκόμη ἡ λύσις; Ἐν ᾧ λοιπὸν ἐκεῖνος ἠνοιγε τὸ στόμα του διὰ νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὴν λύσιν καὶ συνελάμβανε τὸ παρακάτω κομβίον, ἐγὼ τὸν εἶδα κατὰ πρόσωπον με βλέμματα ἔμφοβα καὶ μεστὰ ἀμηχανίας, ὥστε ἐκεῖνος ἔμεινε με ἀνοιχτὸν στόμα.

— Τί ἔχεις; με ἠρώτησεν.

— Ἐχω ἐπείγουσαν ἐργασίαν. Γειά σου.

— Μιὰ στιγμὴν ἀκόμη, φίλε μου.

— Ἀδύνατον, φίλτατε. Ἡ ἀπώλεια ἐκάστου λεπτοῦ μοῦ στοιχίζει πολὺ. Γειά σου.

— Μὰ ἤθελα νὰ τελειώσω . . .

— Ἄλλη φορὰ. Τώρα γειά σου.

Με δυσκολίαν ἄφησε τὸν βραχίονά μου, τὸν ὅποιον ἐκίνησά ἄνω καὶ κάτω διὰ νὰ ξεμουδιάσῃ.

Ὅσον ἠδυνάμην ταχέως ἀπεμακρύνθη αὐτοῦ χωλαίνων.

— Σοῦ πονεῖ τὸ πόδι; ἐφώνησεν ἀπὸ μακρὰ.

— Ναί. Ἐχω ρευματισμούς, ἀπεκρίθη καὶ ἔστρεψα τὴν γωνίαν τοῦ δρόμου.

Δὲν τῷ εἶπον ὅτι ἡ αἰτία τοῦ πόνου μου ἦτο ἡ κλωτσιά του, διότι τίς οἶδεν ἐὰν πάλιν με διαφόρους τρομερὰς χειρονομίας συγγνώμης δὲν ἐχειροτέρευε τὴν θέσιν μου.

Καθ' ὁδὸν ἐσκεπτόμην διὰ τοὺς περιέργους αὐτοὺς ἀνθρώπους, οἱ ὅποιοι διὰ κάθε ἐξωτερικέυσιν ιδέας των εἶναι ἱκανοὶ νὰ σακατεύσουν τὸν ἀκροατὴν. Συνειθίζετε τὸ βλέμμα σας νὰ διακρίνῃ μακρόθεν αὐτούς. Εἶναι ἐπιφοβοὶ συναντήσεις. Ἄν λυπῆσθε τὸν ἑαυτὸν σας καὶ τὰ ἐνδύματά σας, νὰ τὰ ἀποφεύγητε.

ΝΙΚΟΣ ΝΟΥΛΗΣ

ΤΑ ΠΕΙΣΜΑΤΑ

Δὲν ἤξευρ' ἀπὸ πείσματα,
γι' αὐτὸ τὰ πείσματά σου
θαρροῦσα ποῦ με τάκαμνες
ἀλήθεια . . ., στὰ σωστά σου.

Κι' ἀπ' τὸν καῦμό μου ἔλεγα
πῶς πιά θὰ σὲ ξεγνοῦσα...
. . . Μὰ τέτοια λόγια λέγοντας
πειότερο σ' ἀγαποῦσα.

Μιὰ μέρα ὅπου διάβαζα,
εἶδα σὲ κάποι' ἀράδα,
πῶς ἔρωσ δίχως πείσματα
δὲν ἔχει νοστιμάδα.

Καὶ τώρα, ὅσα πείσματα
με κάνεις, δὲ θυμώνω . . .
Ὅταν δὲν τάξευρ' ἀξίζαν
τὰ πείσματά σου μόνο.

Φανάρι.

ΙΩΣΗΦ ΡΑΦΤΟΠΟΥΛΟΣ

ΞΑΡΙΝΑ ΟΝΕΙΡΑ...

MAΖΗ με τὰ ἄνθη, τὰ ὁποῖα ἀνοίγουν καὶ αὐξάνουν, μὲ τὰς εὐωδίας, αἱ ὁποῖαι πληροῦν τὸν χλιαρὸν ἀέρα, πλάττει τις ὄνειρα! . . .

Καθεὶς, ἀναλόγως τῆς ἡλικίας ἢ τῆς θέσεώς του, αἰσθάνεται τὴν ἀνάγκην τῶν ὀνείρων!

κροῦ καταρράκτου, αἰσθάνεται τις ἑαυτὸν ἀναγεννώμενον.

Ἡ Φύσις ἀφήκε τὸν ἐκ πάχνης πέπλον τῆς, διὰ νὰ στολισθῇ, ν' ἀνανεωθῇ δροσερὰ καὶ φιλάρεσκος, ὅπως μᾶς ἀποδείξῃ ἰδίᾳ — ἀθάτατον ἀντιστάθμισμα — ὅτι τὴν λύπην διαδέχεται ἡ χαρὰ, εὐεργετικὴ καὶ γλυκεῖα!

Ὅταν τὸ πνεῦμα καὶ ἡ καρδιά λικνίζονται ὑπὸ τῆς ἐξόχου συναυλίας τῆς ἑορταζούσης φύσεως, ὅταν τὰ ἄνθη μειδιῶν καὶ τὰ πτηνὰ ψάλλον, αἱ πληγαὶ κλείονται, τὰ δάκρυα ξηραίνονται καὶ ἀκουσίως πῶς ἐκχύνεται τις εἰς ἄσματα ἁρμονικά. . . , εἰς μελωδίας χαρᾶς. . .

Ἡ ἀνοιξὶς ἔχει ἐπὶ τῆς ψυχῆς ἀκαταμάχητον ἐπιρροήν. Ὁ ποιητὴς εὐρίσκει τότε λεπτὰς ὁμοιοκαταληξίας, ὁ συγγραφεὺς ἐξόχους περιγραφάς, ὁ φιλόσοφος κατευνάζε-

ψαλλουσῶν τὴν φιλομειδῆ ἀνοιξιν θριαμβευτικῶς.

Ἐν τῷ κηπαρίῳ τῷ εὐρισκομένῳ κάτωθεν τῶν παραθύρων τοῦ δωματίου μου ἡ χλόη βαθμηδὸν αὐξάνει, τὰ φύλλα ἐκδιπλοῦνται ὅλως ὡραῖα, τὰ πτηνὰ τερετίζουσι τὰ περιχρῆστερά των ἄσματα καὶ ὁ ἥλιος σκορπίζει τὰς γλυκείας καὶ εὐεργετικὰς αὐτοῦ ἀκτῖνας εἰς τὰ πρῶτα λευκὰ ἄνθη τῆς ἀνοίξεως. Τὰ ἄνθη εἶναι φράσεις ὡραῖαι καὶ συγκινητικαί, τὰς ὁποίας ὁ οὐρανὸς ἀπευθύνει πρὸς τὴν γῆν, διὰ νὰ τὴν παρηγορήσῃ τεθλιμμένην ἐκ τῶν μακρῶν χιόνων καὶ τῶν παρατεταμένων παγετῶν. Εἶναι ἐπίσης ἡ ἐποχὴ τῶν εὐτυχῶν μνηστειῶν, τὰς ὁποίας προαγγέλλουσι αἱ πρῶται φωλαὶ, παράδειγμα εὐγλωττον διὰ τοὺς ἐγωῖστὰς ἐκείνους, οἵτινες οὐδέποτε ἠθέλησαν νὰ σχηματίσουν οἰκογένειαν καὶ τῶν ὁποίων τὰς καρδίας οὐδὲν παρόμοιον θὰ δυνηθῇ ποτε νὰ θερμάνῃ. . .

Ἡ ἀνοιξὶς ἐμπνέει ἐκείνους, οἵτινες ἀγαπῶνται, ἐνισχύει ἐκείνους, οἵτινες κλαίουσι, μειδιᾷ πρὸς ὅλους ἄνευ διακρίσεως, καὶ διαχύνει ἐπὶ τοῦ εὐτυχοῦς κόσμου τοῦ ἀνησύχου ἢ τοῦ πάσχοντος τὴν εὐώδη βροχὴν τῶν νεογεννήτων καὶ τρυφερῶν φύλλων τῆς. . .

Ὅλα αὐτὰ ἀποσκευὴ ποιητοῦ θὰ εἰπωσίτινες καὶ πάλιν, πολύτιμος ἀποσκευὴ ὀνειροπόλου. . . Οὐχί, ὅλα αὐτὰ εἶναι ἡ ὑψίστη παρηγορία ἢ κάλλιον ἢ φωτεινὴ ἀκτίς, ἐκ τῆς λάμπει τῆς ὁποίας θὰ διασκεδασθοῦν πρὸς στιγμὴν τὰ καταπλημμυροῦντα τὴν καρδίαν μας μέλανα νέφη τῆς ἀπογοητεύσεως καὶ τῆς ἀποθαρρύνσεως. . .

Εἰς ἡμᾶς ἐναπόκειται λοιπὸν νὰ ἐπωφεληθῶμεν καὶ νὰ ἐννοήσωμεν τὸ γενναῖον ἀντιστάθμισμα, ὅπερ μᾶς προσφέρει ἡ θεὰ Πρόνοια. Ὑπάρχουσι ἐν τούτοις καὶ ἀνώτερα ἀντισταθμίματα τούτου εἰς ὅλας τὰς ἐποχὰς καὶ εἰς ὅλους τοὺς καιροὺς. Αἱ ἠθικαὶ ἐπανορθωτικαὶ τέρψεις δὲν ἐνυπάρχουσι μόνον εἰς τὸν κάλυκα ἐνὸς ἄνθους, εἰς τὰς ἀκτῖνας τοῦ ἡλίου τῆς ἀνοίξεως, εἰς τὰς γλυκείας ἀποπνοίας τὰς ἐκτεμπομένας ἐκ τῶν ἴων καὶ τῶν ἰριδῶν ἐνυπάρχουσι ὑψηλότερον ἴσως εἰς τὴν χώραν τῶν ἰδεωδῶν τελειοτήτων, εἰς τὴν χώραν τῆς Ἀληθείας καὶ τῆς Ἀγάπης, εἰς ἡμᾶς δὲ καὶ πάλιν ἐναπόκειται νὰ τὰς ζητήσωμεν καὶ νὰ τὰς εὐρωμεν, ὅπως τὸ μέτωπόν μας παραμένῃ ἀείποτε γαλήνιον καὶ ὅπως ἡ καρδιά μας ἀπολαύῃ εἰρήνης.

Ἐνόσω θὰ ὑπάρχουσι ἄνθη, θὰ ὑπάρχουσι μειδιάματα, ἐνόσω θὰ ὑπάρχη ἥλιος, θὰ ὑπάρχη χαρὰ, ἐνόσω θὰ ὑπάρχη ἀνοιξὶς, θὰ ὑπάρχουσι φωλαὶ, ἀγνοὶ ἔρωτες καὶ. . . ὄνειρα!

ΙΟΥΛΙΑ Ι. ΚΑΡΡΛΗ

Κανεὶς ἐξ ἡμῶν ὑπάρχει, ὅστις νὰ μὴ ἐσχημάτισε, νὰ μὴ σχηματίσῃ ἢ νὰ μὴ μέλλῃ νὰ σχηματίσῃ ἐν ὄνειρον: ὄνειρον ἀγάπης, φιλοδοξίας, ἐλπίδος ἢ ἀμοιβῆς. Εἶναι πάντοτε ἡ ἰδίᾳ μεγάλη πτήσις εἰς τὴν χώραν τῶν ὡραίων ὑποσχέσεων, τοῦ ἰδεώδους καλοῦ, τῶν ἀνεκπλήστων παρηγοριῶν! . . .

Καὶ ἂν ἡ ἀνοιξὶς, τὸ ἐξόχον τοῦτο τῆς Προνοίας ἔργον, δὲν ὑπῆρχεν, ὁ ἄνθρωπος θὰ ὀνειροπόλει καὶ πάλιν μίαν εὐτυχίαν ἀμυγῆ, ἄνευ ἀπογοητεύσεων, ἀλλ' ἡ ἀνοιξὶς ὑπάρχει καὶ ἔσεται πάντοτε διὰ μέσου τῶν χρόνων ἢ κατ' ἐξοχὴν ἐποχὴ τῶν ὀνείρων, τῶν ἠδέων ρεμβασμῶν, τῶν εὐφροσύνων παλμῶν. . .

Μαζῆ με τὰ φύλλα, με τὰ ἄνθη, με τὸ ῥῆμα τῶν πτηνῶν ἢ τὸν ψίθυρον ἐνὸς μι-

ταὶ καὶ ὁ κριτικὸς γίνεται ἀμέσως ὀλιγότερον δρομῶς. Ἐπὶ τῇ ἐμφανίσει τῆς πρώτης βλαστήσεως καὶ τῆς ἀναχλοάσεως τῶν ἀγρῶν, αἱ κακαὶ στιγμαὶ τοῦ βίου ἐξαλείφονται ὡς διὰ μαγείας τινὸς ἐκ τοῦ πνεύματος, καί, ἂν ὁ κόσμος ἐξακολουθῇ τὸν ἴδιον καὶ πάλιν τρόπον ζωῆς, τὸ πνεῦμα ἐν τῇ ἀνοίξει μεταρσιούται εἰς σφαῖρας ἰδανικὰς καὶ ὡραίας, ἢ ψυχὴ καταλαμβάνεται ὑπὸ ἐνθουσιασμοῦ καὶ ἐμπνεύσεως, ἡ δὲ καρδιά διανοίγεται εἰς αἰσθήματα εὐγενῆ καὶ γενναῖα.

Τὴν στιγμὴν ταύτην, καθ' ἣν γράφω τὰς γραμμὰς ταύτας διὰ τὸ προσφιλές μοι « Ἀπ' Όλα », μοῦ ἔρχεται ἐκ τῶν γειτόνων οἰκημάτων ἢ ἠχῶ φωνῶν νεαρῶν καὶ παλλομένων,

ΙΩΑΝΝΗΣ Κ. ΡΗΓΟΠΟΥΛΟΣ

*O vraiment marâtre nature
Puisqu'une telle fleur ne dure
Que du matin jusqu'au soir.*
RONSARD

Οί στίχοι αὐτοὶ τοῦ Γάλλου ποιητοῦ ἀνεπλήθησαν με ψυχικὸν σπαραγμὸν ἀπὸ τὴν μνήμην μας, ὅταν εἶδομεν τὸν **Ἰωάννην Ρηγόπουλον**, τὸν συμπαθῆ τοῦτον νέον, μέσα εἰς τὸ λευκὸν ὡς ἡ ψυχὴ του φέρετρον, ἄπνον θῦμα ὑπόου νόσου, ἡ ὁποία τὸν ἐδάμασε τόσον πρόωρα, τόσον σκληρά. Καὶ τοὺς στίχους αὐτοὺς ἐπανελάβομεν καὶ ὅταν ἡ ἀγρία καὶ φρικιαστικὴ συναυλία τοῦ καταπίπτοντος ἐπὶ τοῦ τάφου του χώματος μᾶς ἀνήγγελλε με τὴν βραχνῶδη φωνὴν της :

— Ὁ **Ἰωάννης Ρηγόπουλος** δὲν ὑπάρχει πλέον εἰς τὴν ζωὴν. Σβεσθῆτε, ἐλπίδες, νεκρωθῆτε, πόθοι γλυκεῖς καὶ προσφιλεῖ ὄνειρα. Τὸ ἄνθος ἐμαράνθη καὶ ἔπεσεν.

Ὡ, μητροιὰ Φύσις, πόσον εἶσαι σκληρά! πόσον εἶσαι ἀδυσώπητος! . . .

Δὲν δυνάμεθα νὰ χαράξωμεν οὔτε δύο γραμμὰς διὰ τὸν νεαρὸν τοῦτον νεκρὸν, δὲν

ἀντέχομεν οὔτε νὰ κλαύσωμεν τὰ δάκρυα εἶναι ἐλαφρότερα πολὺ τῆς ὀδύνης, τὴν ὁποίαν τοιοῦτος θάνατος ἐσκόρπισε γύρω.

Νέος, νεώτατος, κατόπιν ἐνδελεχῶν καὶ μακρῶν σπουδῶν εἰς Γενεύην καὶ Παρισίους, αἱ ὁποῖαι τὸν ἀνέδειξαν δόκιμον ἐπιστήμονα

καὶ ἰκανὸν ἰατρὸν, ἐπανερχεται διὰ νὰ πραγματοποιήσῃ τὰ εὐγενῆ του ὄνειρα, ἐπιστρέφει διὰ νὰ χαροποιήσῃ τὴν οἰκογένειάν του, ἡ ὁποία τὸν ἐλάτρευεν, ἐπανακάμπτει διὰ νὰ καταλάβῃ τὴν διαπρεπῆ θέσιν, τὴν ὁποίαν ἡ κοινωνία μας τῷ ἐπεφύλασσε.

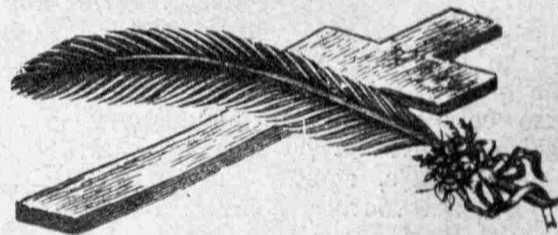
Πλὴν, ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος εἶχε τάξει ἑαυτὸν εἰς ἀνακούφισιν τῆς νοσοῦσης ἀνθρωπότητος,

ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος ὥρισεν ὡς καθήκον του τὸν ἀγῶνα κατὰ τῆς νόσου, εὐθὺς πίπτει θῦμα αὐτῆς καὶ μετὰ μακρὰν καὶ ἐπώδυνον πάλην, σβύνεται τὴν πρωίαν τοῦ παρελθόντος Σαββάτου εἰς πλήρες ἔαρ τῆς Φύσεως, εἰς πλήρες ἔαρ τῆς ἡλικίας του . . .

Κανένα ἐξ ὅσων ἐγνώριζεν ὁ **Ἰωάννης Ρηγόπουλος**, οὔτινος εἰκόνα, κατὰ τὰς ἐν Γενεύῃ σπουδὰς του ληφθεῖσαν, δημοσιεύομεν, δὲν ἀφῆκεν ἀσυγκίνητον ὁ πρόωρος αὐτοῦ θάνατος, με ἐνδείξεις δὲ θερμοτάτης συμπαθείας καὶ ἀνυποκρίτου λύπης παρηκολούθησαν τὸ φέρετρόν του ὅλοι ὅσοι ἐξετίμησαν τὸ φιλόπονον πνεῦμά του καὶ τὴν εὐγενῆ του ψυχὴν.

Τὸ « **Ἄπ' Όλα** », μετέχον τοῦ πένθους ἐπὶ τῷ προώρῳ θανάτῳ τοῦ προσφιλοῦς ἰατροῦ, τοσοῦτῳ μᾶλλον, ὅσῳ ὁ τεθλιμμένος ἀδελφὸς τοῦ μεταστάντος, κ. Ἀλέξανδρος Ρηγόπουλος, εἶναι πολύτιμος αὐτοῦ συνεργάτης καὶ ἀγαπητὸς φίλος, εἰλικρινέστατα ἀπευθύνει συλλυπητήρια πρὸς τοὺς τεθλιμμένους γονεῖς καὶ τὸν ἀδελφὸν τοῦ μακαρίτου, με τὴν θερμοτάτην εὐχὴν, ὅπως ἡ παρηγορία ἐπουλώσῃ τὴν ὀδυνηρὰν πληγὴν, τὴν ὁποίαν ἐπέφεραν αὐτοῖς τὸ κελαινὸν τοῦ θανάτου δρέπανον.

Η ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗ ΤΩΝ ΑΕΡΟΠΛΑΝΩΝ

Ἡ Πρόοδος βρέχει τὸν δρόμον της με αἶμα. Αὐτὸ εἶναι μία ἀλήθεια, τὴν ὁποίαν δὲν κατώρθωσαν νὰ διαφεύσωσι τὰ ἀεροπλάνα καὶ

Πτώσις τοῦ μηχανήματος Πιστώφ.

ὄλαι αἱ ἄλλαι πτητικαὶ μηχαναί. Ἡ καταστροφή τῶσων μηχανημάτων, ὁ φόνος τῶσων ἀεροπόρων καὶ μὴ, ἐνέβαλεν εἰς πολλὰς σχέ-

φεις τοὺς Γάλλους μηχανικούς. Τὸ δυστύχημα μάλιστα, τὸ ὁποῖον ἔλαβε χώραν εἰς τὸ Ἴσοῦ-λὲ-Μουλινὸ τὴν παρελθοῦσαν Κυριακὴν καὶ ὅπερ ἔσχε μεταξὺ τῶν θυμάτων του καὶ τὸν Γάλλον ὑπουργὸν τῶν στρατιωτικῶν, ἐκτὸς τοῦ πένθους, εἰς τὸ ὁποῖον ἐδύθησε τὴν Γαλλίαν, ἐνέβαλε καὶ τοὺς ἀεροπόρους καὶ ἐπιστήμονας εἰς πρόδηλον ἀνησυχίαν περὶ τοῦ μέλλοντος τῶν ἀεροπλάνων.

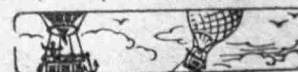
Τὸ περιοδικὸν « Ἀεροναυτικὴ τέχνη » προέβη εἰς ἐρεῦνας καὶ ἐξήτησε τὴν γνώμην τῶν εἰδικῶν. Αἱ ἀπαντήσεις των δὲν ἔταυτιζοντο. Οἱ μὲν παρεδέχθησαν ὅτι ὁ σημερινὸς τύπος ἀεροπλάνου εἶναι μεταβατικὸς, οἱ δὲ πάλιν ὅτι εἶναι ὁ τελικὸς τύπος. Ἄλλοι ἀπέδωκαν τὴν ἀφορμὴν τῶν δυστυχημάτων εἰς τὴν θέσιν τοῦ πηδαλίου καὶ ἄλλοι εἰς τὴν ἀντοχὴν τῶν ἐπιπέδων τοῦ μηχανήματος ἔναντι τῆς ἀτμοσφαιρικῆς πιέσεως. Μερικοὶ ἐκ τῶν ἐπιστημόνων

πάλιν προέτειναν τὴν ἐπάνοδον εἰς τὸ βραδύπτωτον, μηχανήμα γνωστὸν, ὅπερ ὅμως ταχύτατα μετὰ πολλῆς περιφρονήσεως ἐγκατελείφθη.

Τὸ μονόπλανον « Φοργάτ » πίπτει εἰς τὸ Ἴσοῦ-λὲ-Μουλινώ.

Ἄς εὐχηθῶμεν ὅτι τὸ τελευταῖον δυστύχημα θὰ εἶναι τὸ ὕστατον καὶ ὅτι ταχύτατα ἡ ἀεροναυτικὴ ἐπιστήμη θὰ μᾶς ἀπαλλάξῃ παρομοίων συγκινήσεων.

ΜΑΜΜΕΛΗΣ
Εἰδικὸς στομαχολόγος ἰατρὸς
Πέραν, 5, ὁδὸς Θεάτρου

Ο ΓΑΜΟΣ ΤΟΥ ΝΑΥΤΗ

— Τι τ'ος λέγατε, κύματα, όταν τ'ον τυλίγατε και τ'ον ξετυλίγατε μέσα στους κατάσπρους άφρους σας; Κ' εκείνος τί σας παρήγγειλε να π'ητε στην άγαπητικιά του, όταν φθάσ'τε στο μικρό λιμάνι, όταν έλθει να ξεφυχήσ'τε στην άμμουδιά, εκεί που άλλαξαν τα τελευταία των λόγια;

ΡΩΓΑΝ τινά του Δεκεμβρίου ο Γιάννης Σιλβέστρος, καπετάνιος και ιδιοκτήτης ενός τρεχαντηριού, είχε διαλαλήσει σε όλα τα χωριά της Καρπάθου, ότι σε μία εβδομάδα έφυγε για τ'ον Πειραιά.

Κάθε νοικοκυρά έτοιμάσε τ'ο γράμμα της και τ'ο μικρό δεματάκι με καμμά φανέλλα μάλλινη, που η ίδια είχε πλέξει, ή τίποτε άλλο χαϊδευτικό για τ'ον ξενητεμένο άνδρα ή παιδί της.

Άπ' όλα λοιπόν τα χωριά είχαν καταβή την ημέρα της αναχωρήσεως του καπετάν Σιλβέστρου στο Φοινίκι για να τ'ου παραδώσουν τα γράμματα και τα δεματάκια για τ'ους άγαπημένους των.

— Κύταξε, καπετάν Γιάννη, λέγει μία μελαχροινή και νόστιμη κοπέλλα τ'ον καπετάνιο, αν δ'ης τ'ο Βασίλη μου στ'ον Πειρέα, να τ'ου π'ης νάρθη και φθάνει πλειά τόσα χρόνια που λείπει. Δός του κι' αυτό τ'ο γράμμα κι' αυτό τ'ο σακκουλάκι.

— Ένοια σας, απαντούσε μ' ένα μειδίαμα ο καπετάν Σιλβέστρος, σε κάθε μία που είχε να τ'ου π'η ένα ιδιαίτερο.

Τ'ο πτωχό λιμάνι του Φοινικιού, που άλλες φορές ήταν έρημο, τ'ην ημέρα αυτή ήτο γεμάτο από γυναίκες και παιδιά.

Τα τελευταία παλληκάρια που είχαν μείνη στα χωριά, φεύγαν κι' αυτά σήμερα για τ'ας Αθήνας.

Τάβλετες εκεί πάνω στο μώλο να κλαίνε με τ'ης μάνες των και τα μικρά των αδέρφια.

— Να μ'ας γράψ'ς, παιδί μου, ταχτικά να μαθαίνωμε, ήτο ο τελευταίος λόγος κάθε μ'ας.

Τ'ο τρεχαντήρι έστέκετο περήφανο πάνω στα ήσυχά νερά, που θά έξυπνοῦσαν άργότερα για να τ'ο κτυπήσουν αλύπητα μέσα στο πέλαγος.

Ο Νικόλας, νέος είκοσι έως είκοσι δύο ετών, μετρίου αναστήματος και λίγο γεμάτος, με τ'ο κασκέτο πάντα στραβά, παλληκάρι σβέλο και θαρραλέο, ήτο υιός του καπετάν Γιάννη. Ήτο ή καρδιά του τρεχαντηριού που αυτός σχεδόν μόνος διηύθυνε. Ο πατέρας του τ'ον αγαπούσε μέχρι λατρείας, και ποτέ δέν έκαμε ταξείδι χωρίς να τ'ον πάρη μαζί του. Ορφανός από μητέρα, ο Νικόλας είχε μεγαλώσει πάνω στη θάλασσα, τ'ην όποίαν ήγάτα πολύ. Είχε μάλιστα π'ει πολλές φορές, όταν τ'ον έρωτούσαν ποιάν άγάτη, ότι ή άγάτη του είνε ή θάλασσα και ότι εκείνη θά ένυμφεύετο.

Η αλήθεια όμως ήτο ότι ο Νικόλας είχε τ'ην άγαπητικιά του. Τ'ην ημέρα αυτή, όπως σε κάθε ταξείδι, είχε καταβή στο λιμάνι για ν' άποχαιρέτησ'η τ'ον άγαπητικό της.

Έστέκοντο κι' οι δύο στην άκρογιαλιά, κρυφομιλούσαν και χαμογελούσαν γλυκά-γλυκά. Κανείς δέν τ'ους άκουε τί λέγανε, εκτός από τ'ο σιγανό ρεύμα που ξεφυχούσε στα πόδια των. Ο Νικόλας άπεχαιρέτησε τ'ην άγαπητικιά του, χωρίς πολλές διατυπώσεις, και χωρίς να δείξ'η καμμά λύπη, με τ'ην έλπίδα ότι σ' ένα μήνα τ'ο πολύ θά τ'ην ξαναέβλεπε στην έπιστροφή, ανέβηκε στο τρεχαντήρι κι' έφύσηξε τ'ο βούκινο.

Έσήκωσε τα πανιά και ξετύλιξε τ'ης μούδες, που είχε δέσει στο περασμένο ταξείδι, όταν τ'ους έπιασε φουρτούνα έπιστρέφοντας από τ'ον Πειραιά.

Όλοι οι έπιβάται εύρισκονταν τώρα στο κατάστρωμα, και τ'ο τρεχαντήρι σιγά-σιγά άφίνει τ'ο λιμάνι.

Τ'ο βούκινο ήχ'ε για τελευταία φορά. Μητέρες και αδέρφια τ'ων παλληκარიών που φεύγουνε, στέκονται πάνω στους βράχους μ' ένα άσπρο μανδύλι στο χέρι και άποχαιρέτ'ον τ'ο τρεχαντήρι.

Ο Νικόλας είναι άκουμβισμένος επάνω στο κατάκι και χαιρετ'η τ'ην άγάτη του μ' ένα κόκκινο μανδύλι που τ'ου είχε χαρίσει. Κ' εκείνη από τ'ην άκτ'η τ'ου στέλλει άμέτρητα φιλή.

Ένα έλαφρό άγεράκι φουσκώνει τα κατάσπρα πανιά του τρεχαντηριού. Κ' εκείνο περήφανο σαν ένα κύκνο αυλακώνει τα ήσυχά καταγάλανα νερά, κι' άνοίγει μπροστά του ένα δρόμο από κατάσπρους άφρους.

Τώρα χάνεται πλειά πίσω άπ' τ'ο μώλο, κι' ή γυναίκες από τ'ην άκτ'η γυρίζουν στα χωριά των, κάθε μία μ' ένα καύμο στην καρδιά.

— Άς πάνε στο καλό, και με τ'ο καλό να ξαναγυρίσουν τα παλληκάρια μας, λέγουν άναμεταξύ των για να παρηγορηθ'ον.

Όταν φθάσανε στο χωριό, έβλέπανε άκόμη μακρυνά στ'ον ορίζοντα ένα άσπρο σημάδι. Ήταν τ'ο τρεχαντήρι που έπερνε τ'ους άγαπημένους τ'ον στη ξενητιά.

Έβράδυσε και με τ'ης τελευταίες άκτινες που άνταναικλούσαν στα παραθύρα τ'ων σπητιών, έχάνετο και τ'ο τρεχαντήρι στ'ον καταπόφυρον ορίζοντα.

Άπό νωρίς μερικά συννεφάκια είχαν φανή στ'ον ουρανό. Ήταν μαύρα, κατάμαυρα, κι' ο καπετάν Σιλβέστρος δέν ήμπούρεσε να κρύψ'η τ'ο φόβο του για κανένα μπουρίνι.

— Δέ βαριέσαι, πατέρα, είνε τ'ο Νικόλας, δέν είνε τίποτε.

Η νύκτα είχε πλακώσει κατασκότεινη. Όλο τ'ο κατάστρωμα εύρισκετο σε μία στενοχωρία, σαν να έπεριμενε κάτι έκτακτο. Ούτε ένα άστρο έφαινετο στ'ον ουρανό για παρηγοριά.

Όλο τ'ο στερέωμα είχε σκεπασθ'η από μαύρα, κατάμαυρα, σύννεφα. Τ'ο τρεχαντήρι π'ηγαινε π'ριμα ανάμεσα Κάρπαθο και Γραφάνι.

Έξαφνα άκούσθηε ή φωνή του καπετάνιου:

— Νικόλα, έτοιμασθ'ητε να γυρίσωμε τ'ο γράντο.

Ο άέρας άλλαξε και θά τ'ον έχομε κόντρα. Π'ριν άκόμη γυρίσουν τ'ο γράντο, ένα κύμα σπάξει στην πλώρη του τρεχαντηριού και τ'ο σηκώνει ύψηλά.

Δεύτερο κύμα σπάξει και βρέχει όλη τ'η πλώρη. Ο άνεμος σφυρίζει επάνω στις βέργες που στενάζουν στο άγριο φύσημά του.

Τ'ο πανιά διπλώνονται και ξεδιπλώνονται χωρίς να γεμίζουν άέρα. Όλο τ'ο καράβι τριζει και παλεύει με τα πελώρια κύματα, χωρίς σχεδόν να προχωρ'η. Τ'ο κατάστρωμα όλο άγωνιά επί ποδός.

— Άχ, μανουλά μου, φωνάζουν τα παιδάκια που ξενητεύονται για πρώτη φορά, πνιγώμαστε.

Ο γέρω Σιλβέστρος δέν έχει καιρό να παρηγορ'η κανένα.

Κάθετα ψύχραμα στην πρύμνη και βασιτ'η τ'ο τιμόνι, ένφ οι ναύτες προσπαθ'ον να γυρίσουν τα πανιά.

— Γύρισε πρώτα τ'η σκότα, Νικόλα, φωνάζει ο καπετάνιος με μία ξερή φωνή.

Ο Νικόλας βρισκεται στη στιγμή επάνω στο μικρό άρπουρο τ'ης πλώρης και λύνει τ'η σκότα. Έξαφνα ένας άέρας τ'ην φουσκώνει με τόση δύναμη, που ο Νικόλας δέν ήμπορει να τ'ην κρατήσ'η και τ'ην άφίνει. Μά μόλις ή σκότα άφείθηκε έλεύθερη, ξανάρχεται και χτυπά τ'ο Νικόλα με τόση μ'ιά δύναμη που τ'ον έπέταξε στη θάλασσα...

— Τ'η γύρισε, Νικόλα; έρωτ'η ο καπετάνιος. Καμμά απάντησις.

— Έ! Νικόλα, τ'η γύρισε τ'η σκότα;

Πάλιν καμμά απάντησις. Μέσα σε τόση μ'ιά σκοτεινιά δέν ήμπορούσε κανείς να διακρίν'η τί γίνεται σε δέκα μέτρα.

— Πατέρα α α... άκούεται μ'ιά φωνή πίσω άπ' τ'ο τρεχαντήρι, μέσα στα πελώρια κύματα, πατέρα α α... πνιγώμα, πατέρα α α...

Ο καπετάν Σιλβέστρος σηκώνεται έξαφνα σαν τρελλός και λέγει στους ναύτας:

— Μωρέ, σκυλά, πούναι ο Νικόλας;

— Δέν φαίνεται, καπετάν Γιάννη, πάνω στο κατάστρωμα, είνε τρέμον ένας ναύτης.

— Πατέρα α α...

— Άχ! είνε κείνος που με φωνάζει. Έπεσε στο γυαλό, μωρέ, και δέν τ'ον είδατε;

— Και τρέχει να πέσ'η στη θάλασσα για να τ'ον σώσ'η.

Δύο παλληκάρια από τ'ους έπιβάτας όρμουν επάνω του και τ'ον κρατ'ον.

— Τι θέλεις να κάμ'ης, καπετάνι; θέλεις να πνιγ'ής και συ και να μ'ας αφήσ'ης στο έλεος τ'ων κυμάτων;

— Πατέρα α α... άκούεται άκόμη μ'ιά φωνή που πνίγεται μέσα στο θόρυβο και τ'ο μουγκρητό του άνέμου και τ'ων κυμάτων.

Στ'ο άκουσμα αυτό ο καπετάνιος άφίνει ένα άγριο στεναγμό και προσπαθ'ει άκόμη μ'ιά φορά να ξεφύγ'η από τα χέρια τ'ων νέων. Μά δέν ήμπορει.

— Ρίψτε τούλάχιστο μ'ιά βάρκα στο γυαλό, φωνάζει.

Άμέσως ένας ναύτης λύει τ'η βάρκα που ήταν δεμένη στο πλάι του τρεχαντηριού και τ'ην ρίχνει στη θάλασσα. Μά δέν προφθάνει να πηδήσ'η μέσα, γιατί τα κύματα τ'ην έρρούφηξαν άμέσως.

Κάθηκε κι' ή τελευταία ελπίς!

— Πατέρα α α... άκούεται για τελευταία φορά ή φωνή του Νικόλα: πατέρα α α...

Ο καπετάν Σιλβέστρος εύρισκεται δεμένος στο κατάρτι. Δέν τολμ'ον να τ'ον αφήσουν έλεύθερον μη τυχόν πέσ'η στη θάλασσα.

Έξαφνα σηκώνει και τα δύο του χέρια σαν να τ'η θέλλ'η να πιάσ'η στ'ον άέρα.

— Τι έχεις, καπετάν Γιάννη; τ'ον έρωτ'ον.

Κ' εκείνος γελαστός άπαντ'η:

— Να ο Νικόλας, δέν τ'ον βλέπετε, μωρέ, τ'ο Νικόλα; και κινεί τα χέρια του εις τ'ο κενόν για να τ'ον πιάσ'η.

Ο καπετάν Σιλβέστρος είχε τρελλαθ'η!

Δέν άπαντ'η πλέον σε κανένα, παρά μόνος του όμιλει και γελ'η με κάποιον άόρατο σύντροφο... με τ'ην ψυχή του Νικόλα του!

Η νύκτα εκείνη πέρασε χωρίς κανείς να κοιμηθ'η.

Οι δύο ναύται που ο καπετάν Γιάννης είχε για βοηθούς, διηύθυναν τ'ο τρεχαντήρι μέσα στην άπαισία αυτή νύκτα.

Κατά τα ξημερώματα ή θάλασσα ήσύχασε, και π'ρός τ'ο ήλιοβασιλέμα τ'ης ίδιας ημέρας τ'ο τρεχαντήρι έφθανε στ'ον Πειραιά.

Μετά δέκα πέντε ημέρας έρριχνε τ'ην άγκυρα στο μικρό λιμάνι του Φοινικιού.

Η είδησις του έρχομου του καπετάν Σιλβέστρου είχε μαθευθ'η σε όλα τα χωριά.

Γυναίκες και παιδιά μαζεύθησαν πάλιν στο έρημο λιμάνι για να ύποδεχθ'ον τ'ους άγαπημένους των.

Στ'ην άμμουδιά μ'ιά νέα περίμενε μονάχη με άνυπομονή. Ήτο ή άγαπητικιά του Νικόλα.

Άλλοτε, όταν τ'ο τρεχαντήρι επέστρεφεν από τ'ο ταξείδι, πρώτος ο Νικόλας έρριπτε τ'η βάρκα στο γυαλό κι' έβγαινε στην άμμουδιά για να δ'η τ'ην άγαπητικιά του που τ'ον έπεριμενε.

Τώρα όλοι εύρισκονταν στην ξηρά, μά ο Νικόλας δέν έφαινετο πουθενά.

Τ'ο σπ'ητι του καπετάν Σιλβέστρου ήτο γεμάτο από γυναικόπαιδα. Σε κάθε έρώτημα που τ'ου έκαμναν, ο Καπετάν Γιάννης γελούσε μ' ένα σατανικό γέλιο, και σήκωνε τ'ους όμους χωρίς ν' άπαντ'η.

Όταν ή άγαπητικιά του Νικόλα τ'ον ήρώτησε που είνε ο γυιός του, ο καπετάν Σιλβέστρος σηκώθηκε έξαφνα κι' έτρεξε έξω. Έπ'ηγε κι' ανέβηκε πάνω στο τρεχαντήρι, στάθηκε δίπλα στο κατάρτι που τ'ον είχαν δέσει και μιλούσε μονάχος με τ'ον Νικόλα του.

Ήτο εύτυχής!

Μετά μερικάς ημέρας ήκούσθη ότι στο βόρειο μέρος τ'ης Καρπάθου ένας βοσκός σ'ην άκρογιαλιά παρηγόρησεν ένα πτώμα σάπηνμένο και μισοφαγωμένο ανάμεσα στα φύκια. Ένα σακκάκι καταξεσχισμένο έτόλιγε τ'ο άμορφο πτώμα.

Ο βοσκός από περιέργειαν έψαξε τ'ης τσέπες του και μέσα σ' ένα πέτινο χαρτοφυλάκιο άνέγνωσε τ'ο όνομα:

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΣΙΛΒΕΣΤΡΟΣ

Άπό σέβας π'ρός τ'ον νεκρόν, έσκαψεν ένα λάκκο μέσα στην άμμο και τ'ο έθαψε. Έπειτα έδεσε δύο ξύλα εις σχήμα σταυρού, τ'ον όποιον ενέπηξεν επί του τάφου.

Ο Νικόλαος κοιμάται ήρεμα δίπλα στη θάλασσα, τ'ην όποίαν ένυμφεύθη, και ή όποία τώρα τ'ου ψιθυρίζει ένα αιώνιο τραγούδι: Κοιμήσου ναυτόπουλο ύπνο γλυκό, με τ'ο νανούρισμα τ'ης άληθινής σου άγάτης που σε πανδρεύθηκε.

Η άγαπητικιά του ζ'η ντυμένη στα μαύρα, κι' ο πατέρας του γελ'η με τ'ο αιώνιο εκείνο τραγικό γέλιο που κινεί τ'ον οίκτον.

Χαλκηδών.

Η ΜΑΓΙΚΗ ΝΥΜΦΗ ΤΗΣ ΣΤΑΜΠΟΥΛ

(συνέχεια εκ του προηγουμένου).

— Μπα! έβρουχήθη ο Γέρβας, ήγνώουν ότι είχετε τὰ μάτια τόσον άγρυπνα και εις αυτόν τόν περιβόλον του Γιλδίξ.

— Έμάθομεν να βλέπομεν και αυτό μὰς έδιδάξατε σεις. Είμεθα μαθηταί σας.

Οί τελευταίοι λόγοι του διπλωμάτου έπειράξαν τόν Γέρβαν, όστις άκόμη περισσότερο έταράχθη, όταν ήκουσε τόν Άγγλον άκόλουθον να λέγη :

— Καί βλέπετε, έξοχώτατε, ότι έπωφελήθημεν λαμπρότατα τών διδαγμάτων σας. Έφθάσαμεν έγκαιρώς δια να προλάβωμεν κάθε δυστύχημα, όπερ θά συνέβαινε εις τούς προστατευομένους τών κυβερνήσεών μας.

Ο Ιωάννης ειχε την όρεξιν να ξεφωνήση: μπράβο, άλλ’ ή ικανοποίησίς του ύπηρεζε βραχυτάτης διαρκείας.

Ο άρχηγός με ήρεμον ύφος προσέθεσεν :

— Όμιλείτε δια προστατευομένους δέν βλέπω εδώ παρά μίαν και μόνην προστατευομένην, την όποιαν είμαι έτοιμος να σεβασθώ ευθύς ως μοι δηλωθή π.ία είναι.

— Μία! . . . ποία πλάνη, έξοχώτατε . . . Υπάρχουν εδώ τρεις προστατευόμενοι.

— Υπήρχον μόνον, άπήντησε ξηρώς ο άρχηγός.

— Διατί αυτό;

— Διότι . . . — Έπειδή ο άνθρωπος αυτός δέν είναι τίμιος, δύο εκ τών προσώπων έχασαν, συμφύως πάντοτε με τούς όρους τών διομολογήσεων, την ξένην προστασίαν.

— Πώς έχασαν τó δικαίωμα αικό; ήρώτησαν ταύτοχρόνως οί νέοι διπλωμάται.

— Αυτός ο άνθρωπος είναι ένοχος έσχάτης προδοσίας, διότι διατηρεί πλησίον του μίαν έγγονην του Μουράτ και τοιουτοτρόπως παρέχει προίσεις εις τας δολοπλοκίας εκείνων, οί όποιοι συνομοτούν κατά του ένδόξου κυρίου μου.

— Είναι βέβαιον; ήρώτησεν ο σφραγιδοφύλαξ.

Εις την έρώτησιν ταύτην αυτός ο Άλῆς, ο όποιος ένδει την γαλλικήν γλώσσαν, άπήνησε τουρκιστί :

— Είναι άληθές. Μισώ τόν Χαμήτ. ☞

Φρικίασις διέτρεξε τούς παρευρισκομένους.

— Δοιπόν, έξηκολούθησεν ο Γέρβας, ο Άλῆς μου άνήκει, διότι είναι προδότης και μία από τας νέας αυτάς, διότι είναι άπόγονος του Μουράτ. Ο γαλλικός νόμος δέν δύναται να επέμβη υπέρ προσώπων, τὰ όλοια διαπράττουσι παρόμοια έγκλήματα. Μένει λοιπόν μία προστατευομένη από τόν Άλῆν δέ έξαρτάται να ύποδείξη την κόρην, ήτις θ’ άπολαύση την ξένην προστασίαν.

— Όλοι έστρεψαν τó βλέμμα πρòς τόν γέροντα.

— Να ύποδείξω την κόρην μου! άλλα τότε θα προδώσω την άπόγονον του βασιλέως μου. Αυτό δέν θα γίνη καμμιά φορά.

— Καί όμως, άνόητε, θα τó κάμεις, έβρουχήθη ο Γέρβας κτυπών τόν πόδα επί του δαπέδου, ή νομίζεις ότι θα έξέλθης νικητής από τας βασάνους;

Ο Άλῆς έμειδίασε θλιβερώς.

— Γέρβα, του λέγει, σύ, ο όποιος ψεύδεσαι πρòς τόν Χαμήτ δια να διατηρήσ την ευνοιάν του, δέν θα είμπορέσης να προσβάλης κανέν από τὰ κορίτσια αυτά, διότι καθέν από τὰ δύο είμπορει να είναι κόρη μου’ ή άμφιβολία θα τά σώση.

— Άληθώς, προσέθεσαν οί δύο διπλωμάται.

— Η σιγή μου θα τά σώση.

— Δι’ όλίγας βέβαια στιγμάς, έψιθύρισε μεταξύ τών όδόντων του ο Γέρβας

— Δια πάντοτε.

— Άλλ’ ή βάσανος θα σου άποσπάση τó μυστικόν.

— Αί βάσανοι δέν θα με άναγκάσουν εις τίποτε, διότι δέν θα τας αισθανθώ

— Θα τας αισθανθής και πολύ μάλιστα.

— Όχι, είμαι υπερβέβαιος.

Προχωρών τότε πρòς τας δύο νεάνιδας ύψωσεν ο Άλῆς τας χείρας υπέρ τας κεφαλάς των.

— Τέκνα! μία από σας είναι κυρία μου. Άς έπιτρέψη λοιπόν αυτή να θέσω τὰ χείλη μου επί τών παρειών της, δια να δυνηθῆ και ο πατήρ να έναγκαλισθῆ την κόρην του και δέν προδοθῆ τó μυστικόν του Μουράτ.

Και αί δύο άπήνησαν:

— Έπιτρέπομεν.

Τότε την μίαν μετά την άλλην ένηγκαλίσθη και έφίλησεν. Έπειτα όπισθοχώρησε και έστηρίχθη επί του τοίχου.

Βαθεία σιγή έπεκράτει.

Δι’ ένός κινήματος όρμεμφύτου αί δύο Γιαλμά έπλησίασαν άλληλοκρατούμενοι, σχηματίζουσαι ούτω με τὰ λιγηρά των σώματα προπύργιον κατά του Γέρβα, όστις έφώναξε :

— Ο Άλῆς δέν θα προδώση τó μυστικόν του κυρίου του.

— Ω! πατέρα, πατέρα, έκλαιον αί κόραι.

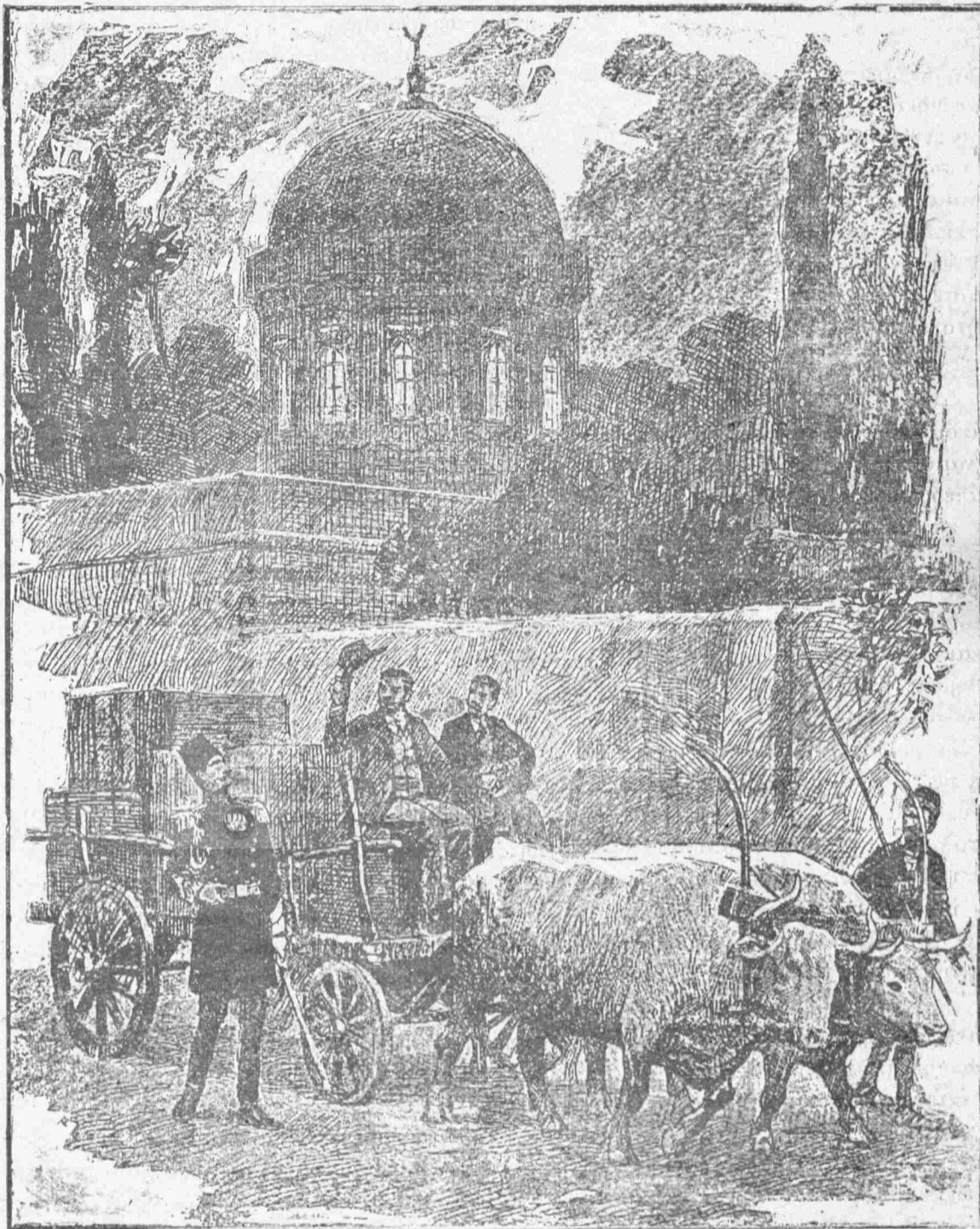
Μη κλαίετε, τέκνα μου. Ο παράδεισος άνοίγεται εις εκείνους, οί όποιοι άποθνήσκουν τιμίως και γενναίως.

Και μετά τινά σιγήν :

— Η μία είναι χωρική, ή άλλη πριγκίπισσα. Η μία θα μείνη μαζί με τούς Ευρωπαίους, ή άλλη με τούς Τούρκους. Εις ποίαν εκ τών δύο άνήκει τó διάδημα; Ίδου τó μυστήριον. Ο Άλῆς έτήρησε τó μυστικόν του. Ο Θεός άς κάμη ό,τι θέλει . . .

Η φωνή έπνίγη εις τόν λάρυγγα.

Ο γέρον άνένπνευσε βαθέως, με άγωνίαν. Εις τὰ χείλη του άνήλθεν αίματώδης άφρός, τὰ χαρακτηριστικά του προσώπου του έξηγγιώθησαν. Έπειτα αίφνης, ως παραλέτασμα, τó όπκιον ή

Το άμάσιον και οί όδηγοί του έφθασαν εις τó ύψος της Κολιοκ Καπού.

— Τί πρέπει να κάμωμεν έως ού ο μιανός αυτός όμιλήσει;

— Την κρίσιν του Σολομώντος! άπήνησεν ο Άλῆς. Η μία από τας νέας άς όδηγηθῆ εις τας προσβείας, ή άλλη εις τó Γιλδίξ. Ο Χαμήτ εν τῆ άμφιβολία δέν θα τολμήσῃ να έγγίση την αιχμά λωτόν του και οί Ευρωπαίοι θα προστατεύσουν την άλλην.

— Α! έβρουχήθη ο Γέρβας: ή άμφιβολία δέν θα διαρκέση πολύ.

— Θα είναι αιωνία.

Και δι’ ένός αποτόμου κινήματος ο γέρον άπέσπασε τó μαχαίριον, εκ της ζώνης του’ ή αιχμη έλαμψε πρòς στιγμήν, και έξηφανίσθη εις τó στήθος του.

Αί φωναί διεστουρώθησαν.

— Πατέρα!

— Δυστυχή!

— Αποτρόπαιε!

Άλλ’ ή άνίσχυρος χείρ του Άλῆ ύψώθη. Αί φωναί έπαυσαν.

άόρατος χείρ του θανάτου έσυρεν, ώχρότης περιέβαλε τó πρόσωπον του γέροντος. Και άφου παρέδωσε τó πνεύμα όρθιος, κατέπεσεν επί του πατώματος.

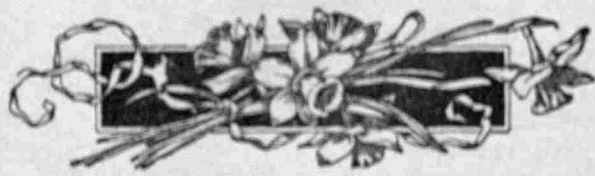
Ο δούπος του σώματος έτίναξε μακράν την μάχαιραν και τó αίμα ήρχισε ν’ αναβλύζη εκ της πληγῆς, περιβάλλον τó πτώμα ως πορφύρα τόν νικητήν.

(άκολουθεί)

ΡΓΙΕΙΝΗ ΤΩΝ ΕΓΚΥΩΝ ΚΑΙ ΤΙΚΤΟΥΣΩΝ ΕΥΛΑΜΠΙΟΥ

του διακεκριμένου της πόλεως μας Ιατρού

Άπαραίτητος όδηγός πάσης εγκύου, διότι δια της μελέτης αυτού έξασφαλίζεται ή κανονική πορεία της έγκυμοσύνης και προλαμβάνονται πάντες οί από του τοκετού κίνδυνοι.

Θ. ΚΑΒΑΛΙΕΡΟΥ ΜΑΡΚΟΥΙΖΟΥ

Η ΔΙΠΛΗ ΘΥΣΙΑ

(Μυθιστορία πρωτότυπος)

(συνέχεια εκ του προηγουμένου και τέλος)

Οί μήνες παρήρχοντο, αλλά της 'Ελένης ή ύπαρξις δέν εφάνη που.

— Τί νά απέγινεν αρά γε; εσκέπτετο ό Θρασύβουλος και παρεδίδετο εις σκέψεις.

'Ηρέσκετο νά ένθυμηται τό παρελθόν, τās ήμέρας της συμβιώσεώς των, τὰ τρυφερά της αισθήματα, τήν γενναίαν καρδίαν της. Καί όταν μέ τόν νούν εφθάνεν εις τό τελευταίον της κίνημα, τότε κάτι τι εις τήν ψυχήν του τοῦ έλεγε:

— Μή τό πιστεύεις.

Καί όμως ήτο τόσον πρόδηλον ότι τόν έγ'ατέλειπε!

Παρήλθεν ακόμη καιρός. 'Ο Θρασύβουλος έτρέφετο μέ τās άναμνήσεις του. Διήρχετο βίον μεμετρημένον και άπέροιστεν όλας τās προτάσεις, τās όποιās οι μέν και οι δε τοῦ έκαμνον εις γάμον.

— Δέν έχω ανάγκην, διότι και ό καλλίτερος άγγελος ποτέ δέν θα όμοιάξη τήν 'Ελένην μου.

Παρεδόθη λοιπόν εις τήν εργασίαν, ένουράζετο, προσελάθει, έκαμν. διαφόρους επιχειρήσεις, ζητών εις τās συγκινήσεις τοῦ έμπορίου τήν λήθην. 'Εκαμε διάφορα ταξείδια διά νά λησμονήση ή διά νά διασκεδάση τήν μελαγχολίαν του.

Καί ό χρόνος άφ' ενός, αι συγκινήσεις τοῦ έμπορίου άφ' έτέρου, σιγά-σιγά έπέφερον σημαντικην επίδρασιν επί τοῦ πνεύματος τοῦ Θρασυβούλου.

Εις τιαύτην ψυχικήν κατάστασιν ευρισκόμενος, λαμβάνει μίαν ήμέραν συστημένην έπιστολήν εξ 'Αθηνών. 'Ητο όγκώδης ή έπιστολή εκείνη, ό δε γραφικός χαρακτήρ επί τοῦ φακέλλου δέν τῷ ήτο άγνωστος.

— Είμαι εκείνης, εσκέφθη, και άμέσως ήνοιξε τό γράμμα και πραγματικώς δέν ήπατήθη.

'Η έπιστολή, εκτενης, έπιστολή δώδεκα σελίδων, έφερε τήν ύπογραφήν: «'Ελένη».

Μέ ποίους παλμούς ό Θρασύβουλος έρρίφθη εις τήν ανάγνωσίν της!

'Αγαπητέ Θρασύβουλε, τῷ έγραφε. Παρήλθε πολύς καιρός άφ' ότου έχω νά σε ίδω. 'Εν τούτοις μή νομίσης ότι στεροῦμαι ειδήσεών σου. 'Εμαθα μέ πολλήν χαράν μου τήν συμφιλίωσίν σου μέ τόν θεϊόν σου, όπως και τās γιγαντιαίας προόδους εις τό έμπορίόν σου' σε συγχαίρω και σ' εύχομαι εξ όλης ψυχής.

»'Όσον άφορῃ εις έμέ, πολλάκις έπεχείρησα νά σε γράψω, πολλάκις μάλιστα ήρχισα τό γράμμα που θα σου έστελλα, αλλά πάντοτε έδειλίων. 'Ηθελον νά σου είπῶ τήν αλήθειαν, άν δέ, τήν έμαθες έως τώρα' ήθελον νά σου γράψω τόν βίον μου. 'Αλλά έφοβούμην' είχα δώσει τόν λόγον μου νά σε άποδώσω εις τās άγκάλας της οικογενείας σου, από τās όποιās σε άφήρησα' και είμαι πολὺ εύτυχής, διότι τό κατώρθωσα. Δέν σου περιγράφω ποίους άγώνας κατέβαλον δι' αυτό' ό έρωσ μου ήθελεν άφ' ενός τήν εύτυχίαν σου, άφ' έτέρου σε ήθελε πλησίον μου. 'Αλλ' άς άφήσωμεν τώρα τās βασάνους, τās όποιās ύπέστην. Τώρα είμαι εύτυχής, διότι ένθυσίασα τόν έρωτά μου χάριν αυτού τοῦ έρωτος, διότι τώρα είμπορώ νά σου δείξω πόσον σε ήγάπησα.

» Μάθε λοιπόν ότι ή αναχώρησίς μου εκ Κωνσταντινουπόλεως δέν έγινεν όπως τό μικρό γραμματάκι, τό όποιον σου έδωσεν ό Ιατρός 'Αλέξανδρος, αναφέρει. 'Η αλήθεια εις αι βαθυτέρα και άν δέν τήν γνωρίζης μάθε τήν από τήν εκτενή έπιστολήν που θα' εύρης εις τὰ βάθη τοῦ κιβωτίου μου. Τήν έγραψα τήν παραμονήν της αναχωρήσεώς μου' άν δέν πιστεύης εις τὰ γραφόμενά της, έρώτησε τήν μητέρα σου' εκείνη θα σε πληροφορήση αρκετά.

» 'Εγώ όταν εφθασα εδώ — διότι δέν μετέβην εις Αίγυπτον ως άφήκα νά έννοηθῆ — έζήτησα παραδόσεις κλειδοκυβάλου και γαλλικής γλώσσης. Έδρον εύκόλως μία μάλιστα ρωσική οικογένεια, ή οικογένεια τοῦ Ρώσου επιτετραμμένου, μέ προσέλαβεν ως διδασκάλισαν της έλληνικής, τήν όποιαν έζήτην νά μάθῃ.

» 'Εμαθα τόν θάνατον τοῦ 'Ιβ'ιν και τοῦ πατρός μου — ό Θεός άς τούς συγχωρήσῃ — και ένόησα πόσον δυστυχής ήμην μή έχουσα κανένα προστάτην και μή δυναμένη νά επιστρέψω προς σε . . .

» Εις τών ύπαλλήλων της εδώ ρωσικής πρεσβείας, μεγάλης ηλικίας, συνεπάθησε τήν τύχην μου και μ' έζήτησεν εις γάμον. 'Εδίστασα πολὺ έως οὔ άποφασίσω' ό Ευτύχιος έμεγάλωνε, χωρίς βέβαια νά δύναται νά διεκδικήσῃ τό όνομα τοῦ Ρόκοβιτς . . . Χάριν λοιπόν τοῦ άθώου αυτού τέκνου, έδέχθη, ναί, έδέχθη, διότι ήσθανόμην ότι έφ' όσον ήμην έλευθέρα θ' άπετέλουν πέτραν σκανδάλου. 'Εδέχθην διά νά σου άποδώσω τήν εύτυχίαν και διά νά φροντίσω διά τόν Ευτύχιον.

» Μή νομίσης μέ αυτό ότι σε έλησμόνησα. Συγχώρησέ με άν έχω ιδιαιτέραν αντίληψιν τοῦ έρωτος, πολὺ διάφορον από εκείνην, τήν όποιαν έχουσι οι άλλοι.

» Σε ήγάπησα περιπαυώς και δι' αυτό έγκατέλειψα τόν πατέρα και τόν άνδρα μου διά νά σε ακολουθήσω' δέν έλυπήθην όταν έγκατέλειπον τήν πορφύραν και τὰ μέγαλα διά νά ταυτήσω τήν τύχην μου μέ τήν ιδικήν σου. Καί τήν έταύτησα έφ' όσον μου έπετράπη τοῦτο. 'Αλλ' όταν είδα ότι έγώ έγιννα άφορμή νά βυθισθῆς εις τήν δυστυχίαν ως και ή οικογένειά σου, όταν είδον ότι κινδυνεύεις νά χάσης τό μέλλον σου, όταν είδον τήν μητέρα και τήν αδελφήν σου νά κλαίωσιν, έκάμφθη' σε

ήγάπων και ήθελα νά βλέπω τήν εύτυχίαν σου 'Η εύτυχία σου όμως θα ήρχετο άν έγώ ένθυσίαζον τόν έρωτά μου. Μέ έζητήθη και δευτέρα θυσία' τήν έπετέλεσα μέ τήν γενναίότητα, ή όποιά καυχώμαι ότι εις όλίγας δύναται νά εύρεθῆ.

» Συγχώρησέ με, διότι σ' έταλαιπώρησα' συγχώρησέ με δι' όσα σ' έκαμα νά ύποφέρης.

» 'Εγώ έβαλα τόν 'Αλέξανδρον Φιλώτην νά σου ψυχράνη τόν προς έμέ έρωτά σου, έγώ τόν παρεκάλεσα νά φροντίσῃ περι τής υγείας σου και νά προλάβῃ κάθε σου κίνημα. 'Εύχαρίστησέ τον εκ μέρους μου . . .

» Θρασύβουλε, σε ήγάπησα πολὺ-πολὺ, και σε αγαπῶ ακόμη

» Μετ' όλίγας ήμέρας θα φθάσωμεν μέ τόν σύζυγόν μου εις Κωνσταντινούπολιν' τόν έπεισα νά μείνωμεν εις τήν πόλιν σας μίαν ή δύο ήμέρας. Θα καταλύσωμεν εις τό Πέρα Πάλας' έλθέ, θα θεωρήσω τελευταίαν εύτυχίαν νά σε ίδω ύστερον από τόσον καιρόν' έλθέ, θα σε περιμένο.

» Δέξου τήν έκφρασιν της πολλής μου αγάπης.

'Ελένη».

Τιαύτη ήτο ή έπιστολή ή όποιά άπεκάλυπτε τόσα πράγματα εις τόν Θρασύβουλον. Κάθε της γραμμή ήτο δι' αυτόν και μία συγκίνηση, κάθε λέξις άποκάλυψις της ευγενείας της ψυχής της 'Ελένης.

— Καλά τό έλεγα, εσκέπτετο, ή 'Ελένη δέν μ' έπρόδωσεν, ή 'Ελένη μ' αγαπῶ.

Και έτρεξεν εις τό δωμάτιόν της διά νά εύρη τήν έπιστολήν της έξομολογήσεως. Δέν ήργησε νά τήν εύρη' κάτω από έν φόρεμα, εις ένα φακέλλον μέ τρυφεράν επιγραφήν εύρέθη τό ποθητόν γράμμα. Δάκρυα έπλημμύρισαν τὰ μάτια τοῦ Θρασυβούλου. 'Εφερε τās δύο έπιστολάς εις τὰ χείλη του και τās έφίλησε περιπαυώς.

— 'Ελένη μου, έφώναξε μέ πόθον, 'Ελένη μου, είσαι ευγενής ύπαρξις, είσαι σπανία γυνή. 'Η καρδιά μου άς είναι ό αιώνιος βωμός, εις τόν όποιον θα προσφέρεται ή λατρεία σου. 'Εσο εύλογημένη!

Τρεις ήμέρας μετά τήν λήψιν της έπιστολής εις ύπηρέτης τοῦ ξενοδοχείου Πέρα-Πάλας άφήκεν εις τό γραφείον τοῦ Θρασυβούλου έν επισκεπτήριον μέ τās λέξεις:

— «'Εφθάσαμεν. 'Ελένη».

'Ο νέος έλαβε τό επισκεπτήριον' και ή πρώτη όρμη της καρδιάς του ήτο νά σπεύσῃ εις συνάντησίν της.

'Αλλά μία σκέψις τόν συνεκράτησεν:

'Η 'Ελένη υπήρξε τόσον γενναία δι' έμέ' είμαι έντροπή νά φανῶ ανάξιος της. 'Αφού δέν κατώρθωσα νά της δώσω τήν εύτυχίαν, άς της προσφέρω διά της λήθης τήν ήρεμίαν της ψυχής.

ΤΕΛΟΣ

ΠΡΟΣΕΧΩΣ

Η ΔΙΠΛΗ ΘΥΣΙΑ
ΕΙΣ ΚΟΜΨΟΝ ΑΥΤΟΤΕΛΗ ΤΟΜΟΝ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ

Δι' εκείνους εκ των άναγνωστών μας, οι όποιοι δέν κατώρθωσαν νά παρακολουθήσωσι τό πρωτότυπον τοῦτο μυθιστόρημά μας,

δι' εκείνους, οι όποιοι μās εξέφρασαν τήν επιθυμίαν ν' άποκτήσωσι τοῦτο εις βιβλίον, προδθένον προσεχώς εις τήν έκδοσίν του.

ΕΠΕΙΔΗ ό αριθμός των έκδοθησομένων αντίτυπων θα είναι όρισμένος, παρακαλοῦνται οι επιθυμοῦντες νά έγγραφώσιν, όπως δηλώσωσιν ήμιν τοῦτο έγκαίρως. Τό βιβλίον θα τεθῆ υπό τάχιστα εὔθως ως ό απαιτούμενος αριθμός των έγγραφών συμπληρωθῆ.

Εκ των έπραχτων
δεκτὰ και γραμματόσημα.

Τιμῆς γρ. 5
προπληρωτέων.

Ο γνωστός δημοσιογράφος και ημέτερος συνεργάτης κ. Αντ. Παπαδόπουλος, ως προλαβόντως εγράψαμεν, εξέδωκεν εσχάτως τὰς «Έντυπώσεις και Αναμνήσεις» του, εν πολὺ πνευματώδες βιβλίον, οὐτινος τὴν ἀπόκτησιν συνιστῶμεν εἰς τοὺς ἀναγνώστας μας. Ἐκ τούτου ἀποσπῶμεν τὴν κατωτέρω σελίδα.

ΤΟ ΧΡΗΜΑ

ΑΛΛΟΣ μυθιστοριογράφος, ὁ Ξαβιέ δὲ Μοντεπαίν, εξέδωκεν ἔργον ὑπὸ τὸν τίτλον: « Ἡ Α. Μεγαλειότης τὸ Χρῆμα ».

Ὁ τίτλος οὗτος εἶναι, φρονοῦμεν, πολὺ ὑποδεέστερος τῆς ἀξίας καὶ τῆς παντοδυναμίας τοῦ χρήματος.

Διότι τὸ χρῆμα εἶναι ἀναντιρρήτως ἡ μεγίστη καὶ ἀκαταμάχητος, ἡ μαγικὴ ἐκείνη δύναμις, ἡ τὰ πάντα διέπυσα καὶ κυβερνώσα ἐν τῷ κόσμῳ.

Εἶναι τὸ μέσον, δι' οὗ ἐπιτυγχάνονται καὶ κατορθοῦνται τὰ πάντα. Ἡ κλεῖς ἡ ἀνοίγουσα ὅλας τὰς θύρας.

Ὅπου δὲν ἰσχύει οὔτε παράκλησις, οὔτε ἰκεσία, οὔτε ἀπειλή, οὔτε πᾶς οἰοσδήποτε λόγος, ἐκεῖ ἐπεμβαίνει τὸ χρῆμα καὶ λύει πᾶσαν διαφορὰν, διευθετεῖ πᾶσαν ὑπόθεσιν, καὶ τὴν μᾶλλον περίπλοκον, διακανονίζει τὰ πάντα, καθιστῶν τὰ ἀδύνατα δυνατά, τὰ ἀδέμυτα θεμιτά.

Ἄρκει νὰ κουδουνίσῃ, καὶ ὁ γλυκὺς, ὁ μαγευτικὸς ἦχος του, ὅστις ὑπερβαίνει κατὰ τὴν γλυκύτητα καὶ τὴν γοητείαν καὶ αὐτὸν τὸν ἦχον τῆς φωνῆς τῶν Σειρήνων, διεισδύων εἰς τὴν ψυχὴν, συγκινεῖ, κάμπτει, μαλάσσει, ὑποτάσσει.

Τὸ χρῆμα ἔχει ἀκόμη τὴν ιδιότητα νὰ ἐξαλείφῃ ὡς ἄλλη βενζίνη πᾶσαν κηλίδα.

Οἱ ἠθικολόγοι δὲν παραδέχονται βέβαια τοιαύτην δύναμιν εἰς τὸ χρῆμα. Ἄλλ' εἶναι ἀποδεδειγμένον, ὅτι ἡ δύναμις αὕτη ὑπάρχει εἰς αὐτό.

Καὶ τυγχάνει διὰ ταῦτα ἀξιαγάπητον καὶ περιπόθητον.

Καὶ οἱ ἔχοντες αὐτὸ ὑπερηφανεύονται καὶ γαυριῶσιν ἐπ' αὐτῷ.

Διατί ὄχι;

Πᾶσα ἰσχὺς καὶ πᾶσα δόξα καὶ τιμὴ ἐξ αὐτοῦ ἀπορρέει.

Ἥμπορεῖ νὰ εἶναι κανεὶς ἐρίτιμος ἢ μεγατίμος ἄνευ αὐτοῦ;

Ἄλλ' εἶναι δυνατόν νὰ εἶναι κανεὶς καὶ ἄνθρωπος ἄνευ τοῦ χρήματος;

Ἄδύνατον.

Ἐπὸ τὰς ἐνεστώσας κοινωνικὰς συνθηκὰς ὁ ἀνθρωπισμὸς συνδέεται ἀναποσπᾶστος μετὰ τοῦ χρήματος.

Ἦκουσά ποτε πλούσιον νὰ ἐρωτᾷ περὶ τινος νέου, ἀνεπτυγμένου μὲν καὶ καλῶς ἀνατεθραμμένου, ἀλλὰ μὴ ἔχοντος χρήματα:

— Ἐχει τοῦλάχιστον δέκα-εἴκοσι χιλ. λίρας;

— Ὁχι, τῷ ἀπήντησαν.

— Αἶ! τότε τί ἄνθρωπος εἶναι;

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΜΑΝΙΦΑΤΟΥΡΑΣ Ἡ ΛΙΑ ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΟΥ

Γιουσκὲκ-καλδηρήμ, ἀριθ. 77.

Εὐθηνία εἰς ὅλα τὰ εἶδη.

ΡΙΤΣΙΩΤΗΣ ΓΑΡΙΒΑΛΔΗΣ

περὶ οὗ τόσοι ἀντιφατικαὶ φῆμαι κυκλοφοροῦν σχετικῶς πρὸς τὴν Ἀλβανικὴν ἐπανάστασιν.

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ

Γάμος. — Εὐχαρίστως πληροφορούμεθα ὅτι τὴν 30 Ἀπριλίου ἐτελέσθησαν ἐν Μερσίνη οἱ γάμοι τοῦ κ. Γ. Πριζάνη, διευθυντοῦ τῆς τραπεζῆς Ἀθηνῶν καὶ χαλκεντέρου τραπεζίτου, μετὰ τῆς πολυφέρου δεσποινίδος Ἀλεξάνδρας Μαυρομάτη. Εἰς τὸ εὐάγροστον ζευγος εὐχόμεθα εὐτυχὴ καὶ εὐδαίμονα τὸν συζυγικὸν βίον.

«Ὁθωμανικὴ Νομοθεσία». — Ἐξεδόθη τὸ Β' τεῦχος τῆς «Ὁθωμανικῆς Νομοθεσίας», ἐκδιδομένης ὑπὸ τοῦ κ. Ἀλεξ. Σκενδεριδου, περιέχον σειρὰν νόμων, οἱ ὅποιοι μετὰ τῶν περιεχομένων εἰς τὸ Α' τεῦχος ἀποτελοῦσι συλλογὴν πολύτιμον. Τὸ ἔργον, χρησιμώτατον εἰς πάντα ὀθωμανὸν πολίτην, δὲν χρεῖζει ἰδιαιτέρων συστάσεων.

«Πινακοθήκη». — Ἐξεδόθη τὸ τεῦχος Μαΐου τῆς καλλιτεχνικῆς «Πινακοθήκης». Περιέχει μελέτην περὶ Φογκατσᾶρο, περιγραφὴν τῶν ἐκθέσεων τῆς Ρώμης, τὴν διάλεξιν τοῦ Ἀνατόλ Φράνς περὶ Τολστόη, σκιαγραφίαν τοῦ Δ' Ἀννούτζιο, καλλιτεχνικὰς μελέτας κλπ. ὡς καὶ δεκαπέντε εἰκόνας, ὧν τέσσαρες τῶν εὐρημάτων Κερκύρας. Γραφεῖα: Ὁδὸς Χαριλάου Τρικούπη, 22, Ἀθήναι.

Γράφουσιν ἡμῖν ἐκ Θεσσαλονίκης: Τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν ὁ Γυμναστικὸς Σύλλογός μας «Ἡρακλῆς» ἐξέδραμε μέχρις Ἀσβεστοχωρίου ἡ ἐκδρομὴ ἦτο καλλίστη καθὼς καὶ ἡ ὑποδοχὴ, ἧς ἔτυχον παρὰ τῶν Ἀσβεστοχωριτῶν. Εἰς τὸ σχολεῖον, ὅπου συνήχθησαν πρὸ τῆς ἐκκινήσεως διὰ τὴν πόλιν μας, ὠμίλησεν ὁ κ. Κράλλης περὶ γυμναστικῆς, συστήσας καὶ εἰς αὐτοὺς νὰ ἰδρῦσασιν Γυμναστικὸν Σύλλογον. Εἰς τούτον ἀπήντησεν ὁ κ. Τσίτσας, διδάσκαλος, εἰπὼν ὅτι ὅσον οὕτω καὶ τοῦτο πραγματοποιεῖται. — Παπ.

ΧΟΥΣΣΕΪΝ ΔΖΑΧΙΤ ΒΕΗΣ

βουλευτὴς πρωτευούσης καὶ διευθυντὴς τῆς «Ταῖν».

Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τῆς μετὰ τοῦ Χασάν βέη, βουλευτοῦ Πριστίνης, μονομαχίας του.

Πιθανὸν τὸ ρᾶσον νὰ μὴ κάμνη τὸν καλόγηρον, ἀλλὰ τὸ χρῆμα ὄρισμένως σήμερον κάμνει τὸν ἄνθρωπον.

Οἱ φιλόσοφοι ἀποκρούουν ἐντόνως τὴν ἰδέαν ταύτην, οἱ κοινωνιολόγοι ὁμως τὴν παραδέχονται ἀναντιρρήτως.

Οἱ δὲ πλούσιοι εἶναι διηρημένοι εἰς τὸ ζήτημα τοῦτο. Οἱ μὲν παραδέχονται τὸν ἀνθρωπισμὸν ἀναποσπᾶστος συνδεδεμένον μετὰ τοῦ χρήματος, οἱ δὲ ὄχι.

Οἱ τελευταῖοι οὗτοι εἶναι οἱ ἐπιδιώκοντες τὸν τίτλον τοῦ **μεγάλου φιλανθρώπου**.

Ἐπομένως, ἐὰν ἠροῦντο τὸν ἀνθρωπισμὸν εἰς τοὺς ἄλλους, τοὺς μὴ ἔχοντας, πῶς θ' ἀπέκτων οὗτοι τὸν τίτλον τοῦτον, τὸν ὅποιον καὶ μόνον δίδουν;

Πρέπει νὰ ὑπάρχουν νόμοι διὰ νὰ ὑπάρχουν παράνομοι καὶ πρέπει νὰ ὑπάρχουν ἄνθρωποι διὰ νὰ ὑπάρχουν καὶ φιλόανθρωποι.

Εἴπομεν ἀνωτέρω ὅτι πᾶσα ἰσχὺς καὶ πᾶσα δόξα καὶ πᾶσα τιμὴ ἀπορρέει ἐκ τοῦ χρήματος.

Ἰδίως πᾶσα τιμὴ.

Ἐπομένως ἀνήκει αὕτη εἰς τὸ χρῆμα.

Ἄναγνωρίζουν ἄρα γε τοῦτο οἱ πλούσιοι;

Ὁ Νεσραδὶν Χότζας, προσκληθεὶς ποτε εἰς γάμον, προσῆλθε μὲ παλαιὰ ἐνδύματα. Τοῦτο ἤρκεσε διὰ νὰ περιφρονηθῇ καὶ παραγκωνισθῇ.

Ἄντιληφθεὶς ἐγκαίρως τὸ πρᾶγμα, ἀνεχώρησε κρυφίως καὶ μεταβάς εἰς τὴν οἰκίαν του ἐνεδύθη πλουσίαν καὶ πολυτελεῖ γούναν καὶ ἐπανῆλθεν εἰς τὸν γάμον.

Τότε ἤξιώθη ἐκτάκτων τιμῶν. Ἐπιστάσης δὲ τῆς ὥρας τοῦ δείπνου καὶ καταλαμβάνοντος ἐκάστου τῶν προσκεκλημένων τὴν θέσιν του εἰς τὴν τράπεζαν, ἡ τιμητικὴ θέσις προσεφέρθη εἰς τὸν Νεσραδὶν Χότζαν.

Καὶ οὗτος δεχόμενος τὴν τιμὴν καὶ ἀπαντῶν εἰς τὴν εὐγενῆ καὶ φιλόφρονα πρόσκλησιν: — Ὅριστε, Χότζα, ὄριστε! εἶπεν, ἀπεινόμενος πρὸς τὴν γούναν του: — Ὅριστε, γούνα μου, ὄριστε!

Διὰ τούτου ὁ Νεσραδὶν Χότζας ἠθέλησε νὰ δηλώσῃ ὅτι ἡ τιμὴ δὲν ἀπενέμετο εἰς αὐτόν, ἀλλ' εἰς τὴν γούναν του.

Διατί τὴν εἰλικρίνειαν τοῦ Χότζα νὰ μὴ ἔχουν καὶ οἱ πλούσιοι;

ΤΗΣ ΗΜΕΡΑΣ

Εγκρίτος όμογενής εξ Έσκη-Σεχήρ δι' άνοικτης αύτου έπιστολής, δημοσιευθείσης εις έγχώριον έφημερίδα, παρακαλεί τόν Οίκουμενικόν Πατριαρχείον να φροντίση περί εύρύνσεως τών όρίων τής έπαρχίας 'Αγκύρας, λέγων ότι ο άγιος 'Αγκύρας κ. 'Αμβρόσιος έπάχυνε τόσον πολύ, ώστε δέν τόν χωρεί πλέον ή έπαρχία του, ήτις είναι ανάγκη διά τούτο να εύρυνθής.

Ίδωμεν εάν τόν Οίκουμενικόν Πατριαρχείον θα θέλψη να λάβη υπ' όψει τήν σχετικήν του εγκρίτου όμογενοϋς έπιστολήν και να προβή εις τόν διορισμόν όροθετικής έπιτροπής ή θα άντιτάξη τόν γραφικόν : "Όριον έθου ο, ου παρελεύσεται.

Τά αερόστατα πύτουν και σπάνουν κεφάλια. Εκτός του έν Γαλλία, και άλλων αεροπλάνων ή πτώσις άγγέλλεται εξ Όδησσού και Βουκουρεστίου και τόν σπάσιμον κεφαλών. Είναι μοιραία άρά γε αύται αί πτώ-

σεις ; Όπως και άν έχη, τά αεροπλάνα φαίνεται ότι λαλοϋν εύγλωττως, λέγοντα, ότι οι πιστεύοντες εις τήν έπιτυχίαν τής αεροπλοίας και αναμένοντες έναερίους συροάσεις και πολέμους και κατακτήσεις διά τής αεροπλοίας είναι κεφάλια, τά όποια δέν θέλουν τίποτε άλλο παρά σπάσιμον.

« Σογκιού », « Σιλιάχ », « Τόπ », « Κουρσούμ ». Ο έξοπλισμός είναι τέλειος. Υπελείπετο μόνον ή σημαία, αλλά και αύτή έξευρέθη επί τέλους : « Αλ-Σαντζάκ ». Όταν δέν μένει πλέον άλλο, παρά τόν σύνθημα διά ν' άρχίση ο πόλεμος κατά πάντων, κατά τής

ΦΑΡΟΣ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΑΙΔΙΟΜΕΝΟΝ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

ΚΩΝ/ΠΟΛΕΙ ΥΠΟ ΤΟΜΑΖΟΥ Α. ΔΕΠΑΣΤΑ και συνιστώμενον υπό του Οίκ. Πατριαρχείου και του Υπ. τής Δημ. Έκπαιδεύσεως τής Ελλάδος, τιμηθέν διά τής έγγραφής τής Α. Μ. τής βασιλείσης τών Έλλήνων.

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ: Κων/πόλεως έτησία Γρ. 20.— Έπαρχιών Γρ. 25. — Έξωτερικού Φρ. 6.

ΓΡΑΦΕΙΑ έν Γαλατά Κων/πόλεως, Μέγα Έθνικόν Χάνιον, 46-47

γής, τών άνέμων, τών υδάτων, του ούρανού, τών άστέρων, του σύμπαντος όρατου και άοράτου.

Ο πόλεμος θα είναι λυσσαλέος, κυρίως κατά του ούρανού, ως φέροντος τόν κυανόν χρώμα, και κατά τής θαλάσσης διά τόν αυτόν λόγον.

Η « Σογκιού », έπιτιθεμένη μετά μανίας άνωτέρας πάσης περιγραφής κατά τής τελευταίας ταύτης, κραυγάζει προς αύτην τοιαύτα :

« Ω άχρεία και πρόστυχη θάλασσα. Ως τότε θα φέρης αυτό τόν χρώμα ; Είναι καιρός πλέον να τόν αλλάξης, πριν μās αναγκάσης να σε αλλάξωμεν τόν άδόξαστο. Παρήλθον πολλοί αιώνες άφότου ο μακαρίτης εκείνος Ξέρξης σ' έτίναξε τήν ράχιν και έλησιμόνησες, πρόστυχη, τόν πάθημά σου. Ημείς όμως, θα σε κάμωμεν να τόν ένθυμηθής ».

Τόν ούρανον επί του παρόντος δέν τόν άπειλεί ή « Σογκιού », φοβουμένη, φαίνεται, τούς κεραυνούς του και έπιφυλασσομένη να πράξη τούτο εύθύς ως έφοδιασθή με άλεξικέρανα.

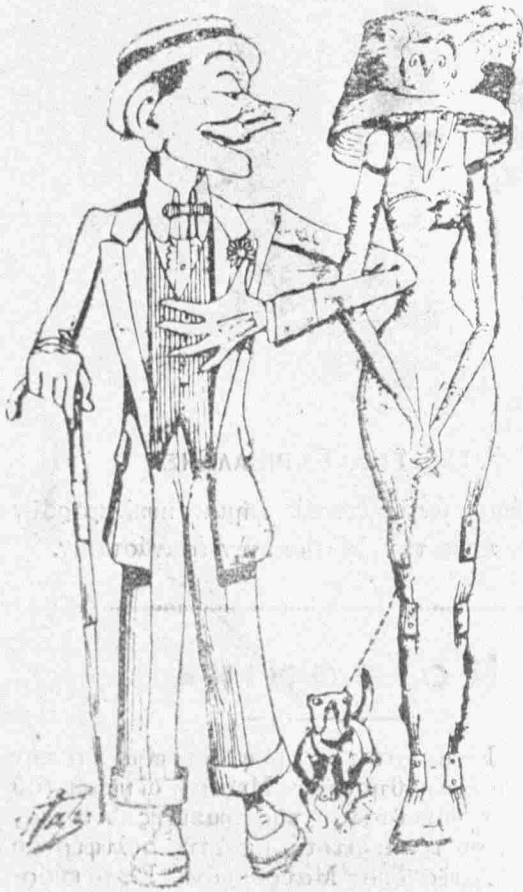
ΑΝΤ... ΠΑΠ ..

Τί θα φοροϋν αί κυρίαί μας.

Σπουδαία άσχολία.

Θελκτικόν ζεύγος.

« Καλέμ »

Έξεδόθησαν άρτι ΑΝΤΩΝΙΟΥ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ [Αντ... Παπ...] ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ και ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΚΟΜΨΟΣ ΤΟΜΟΣ 150 ΣΕΛΙΔΩΝ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ : Από τήν άπολυταρχίαν. Από τήν χώραν του Μαλέξ. Από τά περασμένα και μη ξεχασμένα. Από τήν κοινωνίαν. Από τήν ζωήν. Σελίδες ομορταριστής σαύρας και πνευματώδους ένθυμογραφίας άποτελοϋν τόν έργον. 10 ΤΙΜΑΤΑΙ ΓΡ. 10 ΠΩΛΕΙΤΑΙ ΕΙΣ ΟΛΑ ΤΑ ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΑ και εις τά Γραφεία του 'Απ' Ολα

ΕΙΣΑΓΩΓΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ ΙΩΑΝΝΗΣ Α. ΚΩΛΕΤΗΣ Πρώην Μουαβίνης Καστορίας ΓΑΛΑΤΑ, ΤΟΠΚΑΝΕ ΙΣΚΕΛΕΣΗ, ΑΡ. 25.—ΚΩΝ/ΠΟΛΙΣ Τσιμέντα και υδραυλική άσβεστος, άπαντα τών καλλιτέρων ευρωπαϊκών εργοστασίων.— Κονιάκ, Σαμπάνια, Κακάον.— Γησιά έλληνική Βαρεκίνα.— Μηχαναί παντός είδους : Μύλοι, κινητήριον μηχαναί (Moteurs), Άγροτικά μηχαναί και έν γένει διά πάσαν βιομηχανίαν.— Εισαγωγή διαφόρων έν γένει έμπορευμάτων ευρωπαϊκής προελεύσεως και έγχωρίων.

ΛΑΧΕΙΟΦΟΡΟΙ ΟΜΟΛΟΓΙΑΙ ΚΤΗΜΑΤΙΚΗ ΠΙΣΤΩΣΙΣ ΟΛΛΑΝΔΙΑΣ Ισχύουσιν επί 70 έτη, κληρούμεναι κατά έμνησίαν ΕΙΣ ΤΗΝ ΠΡΟΣΕΧΗ ΚΛΗΡΩΣΙΝ ΤΗΣ 2 ΙΟΥΝΙΟΥ 1911 ο πρώτος λαχνός κερδίζει 150,000 Άλλοι 1999 ΛΑΧΝΟΙ ΚΕΡΔΙΖΟΥΣΙ ΜΙΚΡΟΤΕΡΑ ΠΟΣΑ Τιμή τοίς μετρηταίς Γρ. άργυρά 166 Δι' άγοράς άποιαθήτωσαν προς τούς κκ. P. Addally et Cie, Χουριέτ Χάν, αρ. 14, 15 Γαλατά, Κωνσταντινούπολιν. Οι εκ τών έπαρχιών και του έξωτερικού παρακαλοϋνται να προεμβάσωσι τόν τίμημα διά ταχυδρ. έπιταγής μανταπόστ ή διά τσέκ.